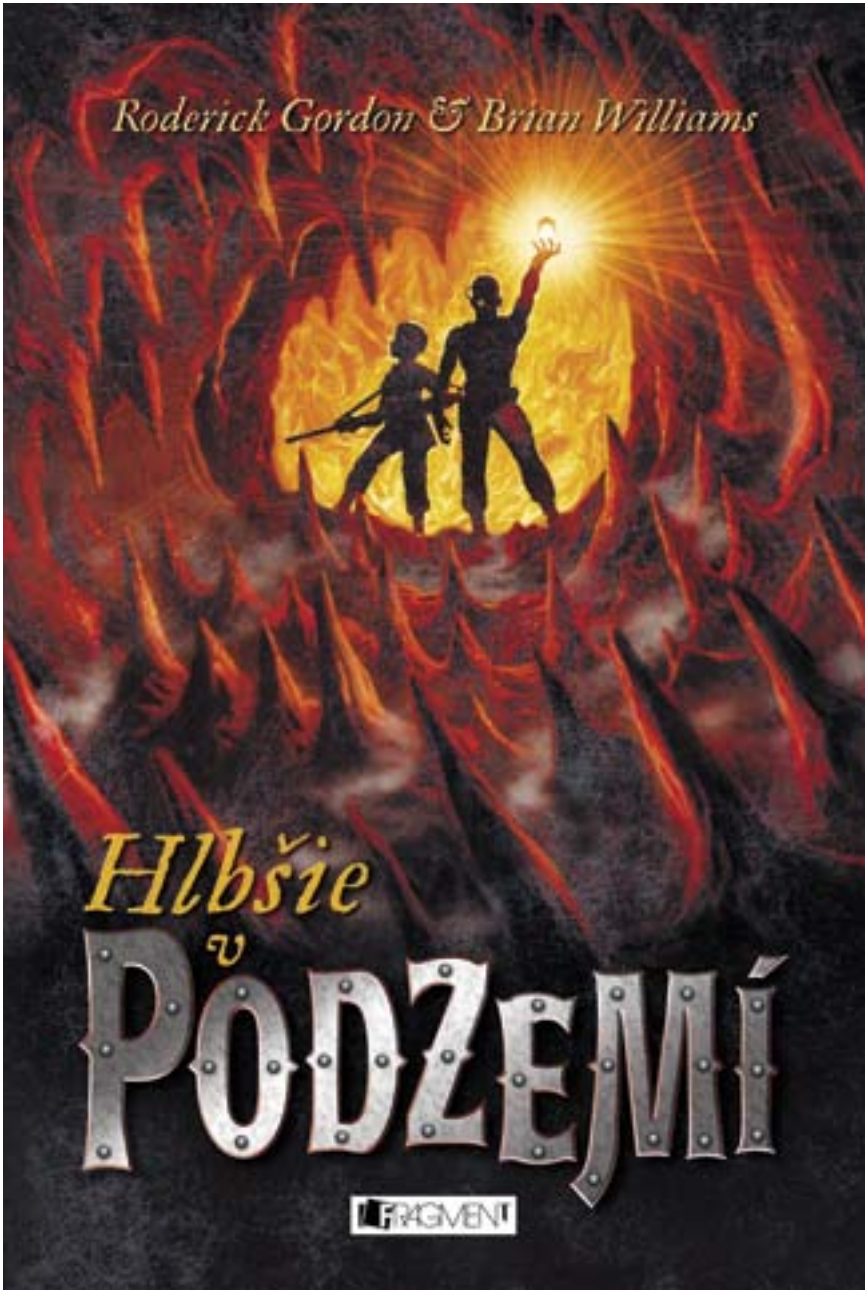
Roderick Gordon & Brian Williams
Hlbšie
v
PODZEMÍ
FRAGMENT

PODZEMIE
Hlbšie v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Voľný pád v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Hlbšie v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Hlbšie v PODZEMÍ

Hlbšie v Podzemí

Roderick Gordon a Brian Williams

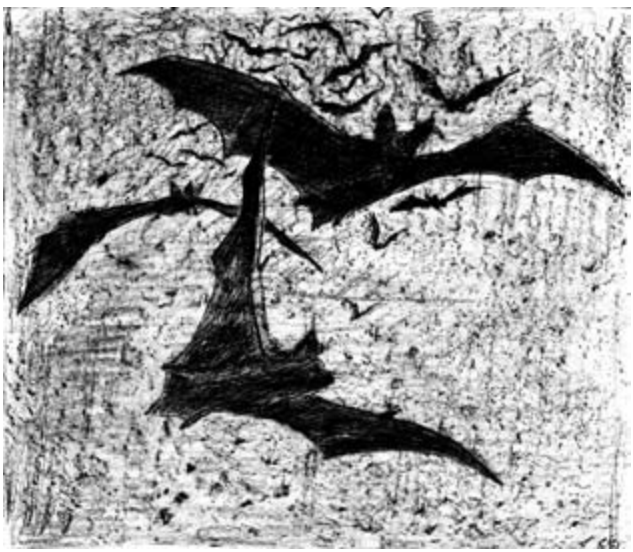

FRAGMENT

Po celý deň počúvam
mocných kladív búšenie,
tam, kde stojí nový chrám,
čo do skazy doženie
stoviek kladív, tichých kladív,
ľútych kladív besnenie.

úryvok z básne Kladivá od Ralpha Hodgsona (1871 – 1962)

PRVÁ ČASŤ

Odhalenie

Kapitola 1

Dvere autobusu zasyčali a vzápätí sa prudko zavreli. Na zastávke zostala stáť iba žena, ktorá z neho pred chvíľou vystúpila. Nevšímavá k skuhravému vetru a dažďu, ktorý jej bičoval tvár, nehybne stála a sledovala, ako autobus zarachotil a znova sa dal do pohybu. Počula, ako šofér zaradil nižšiu rýchlosť, prevodovka zaškrípala a vozidlo sa ťažkopádne spustilo z kopca. Až keď sa konečne stratilo z dohľadu za živými plotmi, zodvihla zrak a prebehla pohľadom trávnaté svahy, ktoré sa dvíhali po oboch stranách cesty. V tom lejaku mali farbu šedivej oblohy, čo visela nad nimi, takže sa len sotva dalo rozoznať, kde sa končí jedno a začína druhé.

Pritiahla si golier na kabáte tesne ku krku a vykročila po krajnici, svižne prekračujúc kaluže dažďovej vody v deravom asfalte. Nikde nebolo živej duše, a predsa zostávala v strehu, pozorne sledovala cestu pred sebou a z času na čas sa obzrela cez plece. Na takom správaní však nebolo nič zvláštne – každá mladá žena by na podobne osamotenom mieste postupovala rovnako opatrne.

Jej zjav sotva prezrádzal, kto vlastne je. Vietor jej neprestajne vrhal hnedé vlasy do tváre, zahaľujúc jej rysy večne sa meniacim závojom, a jej oblečenie nebolo ničím nápadné. Ak by tu na ňu náhodou niekto narazil, určite by ju považoval za miestnu, ktorá sa vracia domov za svojou rodinou.

Ani by netušil, ako veľmi sa mýli.

Bola to Sarah Jeromová – utečenkyňa z Kolónie – na svojom nekonečnom úteku pred smrťou.

Po niekoľkých metroch rázne zbehla z cesty a pustila sa hore svahom po úzkej cestičke medzi šípkovými kríkmi. Keď z nich na druhej strane vyliezla, prikrčila sa do výmoľa a otočila sa tak, aby mala ničím nerušený výhľad na cestu. Zotrvala tam celých päť minút, počas ktorých sústredene napínala uši aj zrak ako ostražité zviera. Nepočula však nič iné, iba rytmické bubnovanie dažďa a burácanie vetra. Bola v tej pustine naozaj sama.

Na hlavu si uviazala šatku a vyrazila do poľa. Niekoľko metrov svižne kráčala v závetrí rozpadávajúceho sa kamenného múra a potom sa pustila hore príkrym úbočím. Udržiavala si rýchle tempo až na samý hrebeň kopca. Sarah vedela, že na vrchole jej siluetu ľahko vidieť, a tak nestrácala čas a zaraz zbehla druhou stranou do údolia.

Vietor usmerňovaný úbočiami okolitých kopcov vytváral chaotické dažďové víry, pripomínajúce malé hurikány. A v tomto psom počasí kútikom oka náhle zachytila akýsi trhaný pohyb. Zmeravela a vrhla pohľad na miesto, kde sa pohybovalo čosi bledé. Po chrbte jej prebehol mráz… nebola to travina rozkývaná vetrom ani vresovec… pohybovalo sa to úplne inak.

Dívala sa sústredene, až kým nerozoznala, čo to je. Po svahu medzi chumáčmi vysokej kostravy poskakovalo malé jahňa. Znenazdajky sa prikrčilo do mládze, ako keby ho niečo vyplašilo. Sarah znervóznela. *Čo ho odviedlo od stáda? Vari je nablízku ešte niekto – nejaký človek?* Stála tam napätá ako struna, ale len čo znova zbadala jahňa – tentoraz v sprievode svojej matky, ku ktorej sa radostne túlilo –, uvoľnila sa.

Bol to iba falošný poplach, ale na tvári Sarah Jeromovej sa nezjavila ani stopa po úľave či pobavení. Nesledovala jahňa, keď začalo opäť poskakovať, nezaujímalo ju jeho panensky biele vlnené telíčko, ktoré tak ostro kontrastovalo s drsnou, zablatenou srsťou jeho matky. Na také kratochvíle nebolo v jej živote miesto. Nikdy. V tej chvíli už skúmala, či sa na protiľahlom svahu neobjavilo niečo, čo tam nepatrí.

Keď nadobudla istotu, že je všetko v poriadku, pobrala sa ďalej. Prešla nehybnými, bujne porastenými zelenými pastvinami a po hladkých kameňoch zišla k potôčiku, ktorý sa kľukatil údolím. Bez váhania vkročila do krištáľovo čistej vody a brodila sa ňou v smere prúdu. Občas preskakovala po skalách pokrytých machom, aby svoj presun ešte zrýchlila.

Keď dno potoka výrazne pokleslo a hrozilo, že jej voda natečie vrchom do topánok, vyskočila späť na breh, ktorý v tých miestach pokrývala pružná zelená tráva. Ani teraz nepoľavila vo svojom svižnom kroku a zakrátko už zbadala dobre známy zhrdzavený drôtený plot, za ktorým sa kľukatila farmárska cesta.

A čoskoro uvidela aj miesto, ku ktorému sa vybrala. Tam, kde cesta pretínala potok, stál most z neopracovaného kameňa; jeho spustnuté steny zúfalo kričali po oprave. Držala sa potoka, ktorý ju viedol priamo k nemu. Z nedočkavosti pobehla a za pár minút dorazila k svojmu cieľu.

Čupla si pod most a utrela si oči. Potom prešla na druhú stranu a chvíľu nehybne pozorovala obzor. Stmievalo sa a dubovým porastom, cez ktorý bolo vidieť z celej dediny iba špičku kostolnej veže, začala práve prenikať ružovkastá žiara pouličných lámp.

Vrátila sa pod most a priamo uprostred sa sklonila. Našla nepravidelný žulový blok, ktorý nepatrne vystupoval z povrchu, a začala ho oboma rukami vysúvať, pričom ním hýbala do všetkých strán, až kým nepovolil. Svojou veľkosťou a váhou vydal za niekoľko tehál, mala čo robiť, než ho konečne vytiahla a položila na zem k nohám.

Keď sa narovnala, nazrela do temného prázdneho otvoru, potom doň strčila ruku až po plece a zašmátrala v ňom. S tvárou pritlačenou na kamennom murive nahmatala reťaz a skúsila ju párkrát potiahnuť. Držala pevne. Sarah ňou nedokázala pohnúť, nech sa snažila akokoľvek. Zakliala, poriadne sa nadýchla a skúsila ňou trhnúť znova. Tentoraz mala šťastie.

Chvíľu sa nedialo vôbec nič, hoci neprestajne poťahovala reťaz. Potom sa ozval zvuk, ako keby kdesi hlboko v konštrukcii mosta zadunel hrom.

Neviditeľné páky sa dali do pohybu a s nimi aj časť kamenného muriva, pri ktorej stála. Na zem spŕchol prach zo starého maltového spojiva a zoschnutých lišajníkov. Oddelená časť múra sa s rachotom posunula o kúsok dozadu, kde ju neviditeľný mechanizmus zodvihol do vzduchu a odkryl tak nepravidelný otvor, veľký ako dvere. Naposledy sa ozval tlmený rámus, pri ktorom sa zatriasol celý most, a potom nastalo opäť ticho. Bolo počuť iba zurčanie potôčika a monotónne bubnovanie dažďa.

Vstúpila do temného otvoru, vytiahla z vrecka na kabáte malú vreckovú baterku a rozsvietila ju. V matnom kruhu svetla sa odhalila komora veľká približne pätnásť štvorcových metrov a dosť vysoká na to, aby v nej Sarah mohla stáť vzpriamene. Rozhliadla sa. V kuželi svetla sa vo vzduchu lenivo vznášali drobné zrnká prachu a všade v rohoch pod stropom viseli husté pavučiny ako spráchnivené gobelíny.

Úkryt vybudoval praprastarý otec Sarah Jeromovej rok pred tým, ako odviedol celú svoju rodinu za novým životom do Kolónie. Ako zručný kamenársky majster využil všetky svoje schopnosti, aby zamaskoval komoru do rozpadávajúceho sa mosta, ktorý vybral zámerne čo najďalej od osídlených oblastí, na starej, veľmi málo používanej farmárskej ceste. Prečo vynaložil toľkú námahu, na to nepoznali odpoveď ani rodičia Sarah. Nech už mal akékoľvek zámery, toto miesto bolo jedným z tých pár, kde sa Sarah cítila naozaj v bezpečí. Verila, že tu ju nikto nikdy nenájde. Zložila si šatku a zatriasla hlavou. Konečne sa mohla uvoľniť.

Keď zamierila k úzkej kamennej rímse na protiľahlom konci miestnosti, hrobové ticho narušili jej kroky po podlahe vysypanej štrkom. Po obidvoch jej stranách trčali kolmo zo steny zhrdzavené železné vidlice, zvrchu prikryté hrubými chráničmi.

„Tak si rozsvietime," povedala tichým hlasom. Načiahla sa a stiahla naraz oba chrániče, pod ktorými sa ukrývali dve svetielkujúce gule uchopené v hrdzavých železných pazúroch.

Z týchto sklených gúľ, veľkých ako nektárinky, vyrazilo tajuplné zelené svetlo, také silné, že si pred ním musela zaclonit oči dlaňou. Ako keby sa ich energia dlhý čas hromadila pod koženými chráničmi a teraz dostala možnosť uniknúť. Sarah prešla končekmi prstov po jednej z gúľ a striasla sa. Akoby jej ten ľadovochladný povrch pripomenul spojitosť s ukrytým mestom, kde takéto osvetlenie nebolo nijakou zvláštnosťou.

Koľko len bolesti a utrpenia zažila pod týmto svetlom.

Spustila dlaň na rímsu a pomaly sa prehrabávala hrubou vrstvou piesčitého prachu na jej povrchu.

Vzápätí presne tak, ako dúfala, narazila na malé igelitové vrecúško. S úsmevom ho schmatla a striasla z neho špinu. Vrecko bolo zaviazané na uzol. Sarah ho rýchlo rozmotala skrehnutými prstami. Vytiahla z ne-

ho starostlivo poskladaný kúsok papiera a privoňala k nemu. Bol vlhký a stuchnutý. Zjavne tam ležal už niekoľko mesiacov.

Najradšej by si bola dala pár faciek za to, že neprišla skôr, aj keď nie vždy tam na ňu niečo čakalo. Na druhej strane, kvôli bezpečnosti všetkých, ktorých sa to týkalo, si len zriedkakedy mohla dovoliť kontrolovať túto „mŕtvu schránku" častejšie než v šesťmesačných intervaloch. Predstavovala jediný nepriamy kontakt s kýmkoľvek z jej predošlého života. Vždy hrozilo nebezpečenstvo – aj keď malé –, že kuriéra budú po opustení Kolónie a výstupe na Povrch v Highfielde sledovať. Nemohla podceňovať ani možnosť, že ho zbadajú niekde cestou z Londýna sem. Vždy sa mohlo prihodiť čokoľvek. Nepriatelia boli trpezliví, až nesmierne trpezliví a vypočítaví. Sarah vedela, že vo svojom úsilí nikdy nepoľavia a urobia všetko pre to, aby ju dolapili a zabili. Aby nad nimi dokázala zvíťaziť, musela sa brániť ich vlastnou taktikou.

Rýchlo sa pozrela na hodinky. Cestu k mostu aj naspäť zakaždým menila a nemohla sa pri ňom zdržiavať príliš dlho. Musela včas zbehnúť do najbližšej dediny, aby stihla autobus, ktorým sa odvezie späť domov.

Bol najvyšší čas vyraziť na spiatočnú cestu, ale túžba po správach o rodine bola príliš silná. Tento kúsok papiera predstavoval jediné spojenie s matkou, bratom a jej dvoma synmi – bol pre ňu ako pupočná šnúra.

Musela vedieť, čo sa na ňom píše. Privoňala k nemu ešte raz.

Okrem vlastnej dychtivosti po nových informáciách o rodine ju ešte niečo nabádalo porušiť dôsledne vymyslené postupy, ktorých sa neochvejne držala pri každej výprave k mostu.

Azda to bol ten výrazný nepríjemný pach, ktorý sa z papiera šíril. Pach silnejší než ťažký vzduch vo vlhkej komore, plný plesniviny. Bol ostrý a odporný – bol to zápach zlých správ. Jej predtuchy ju ešte nikdy nesklamali, preto nemala najmenší dôvod začať ich v tejto chvíli ignorovať.

Postávala pred rímsou a s narastajúcimi obavami upierala zrak do svetla najbližšej gule. V prstoch omieľala poskladaný kúsok papiera, zatiaľ čo v duchu zápasila s nutkaním prečítať si ho. Nakoniec – zhrozená vlastnou slabosťou – pokrčila tvár, roztvorila list a preskúmala odkaz pod zelenkastým osvetlením.

Zamračila sa. Ako prvé ju prekvapilo zistenie, že ho nepísal jej brat. Kostrbaté detské písmo, ktorým bol odkaz napísaný, videla prvý raz. Odkazy jej však vždy písal Tam. Tušila správne – okamžite vycítila, že tu niečo nesedí. Prebehla očami na koniec listu, či tam nenájde nejaké meno. „Joe Waites," prečítala nahlas. Nepokoj v nej narastal každou sekundou. Neznamenalo to nič dobré; Joe bol síce príležitostný doručovateľ, ale odkaz by mal byť predsa len od Tama.

Nervózne si zahryzla do pery a vrátila sa na začiatok listu.

„Och, môj bože," zhíkla a neveriacky pokrútila hlavou.

Prednú stranu listu si prečítala ešte raz. Nedokázala sa zmieriť s ničím, čo bolo na nej napísané. Neustále si v duchu nahovárala, že odkaz si určite vyložila nesprávne alebo sa niekde stala chyba. Bolo to však jasné ako facka. Prehnane jednoduché slová nevytvárali nijaký priestor na mylné závery. A nemala ani najmenší dôvod pochybovať o ich obsahu – tieto odkazy boli to jediné, na čo sa spoliehala; predstavovali stály bod v jej pohyblivom, nepokojnom živote. Dávali jej dôvod ísť neustále ďalej.

„Nie, nie Tam… nie Tam," zavyla.

Zapotácala sa, akoby dostala poriadnu ranu, len-len že sa včas zachytila o kamennú rímsu, inak by sa určite bola zosypala na zem.

Rozochvene sa nadýchla. Prinútila sa obrátiť list a dočítať ho až do konca. Neustále pritom prudko vrtela hlavou a dookola opakovala: „Nie, nie, nie, nie… to predsa nie je možné…"

Ako keby zlých správ nenašla dosť už na prednej strane, valili sa na ňu ďalšie. Bolo toho na ňu príliš. S plačom sa odrazila od rímsy a dopotácala sa doprostred miestnosti. Kolísala sa na mieste s rukami obkrútenými okolo tela a neprítomne civela do stropu.

Zrazu ju prepadla silná túžba čo najrýchlejšie odtiaľ vypadnúť. Zbesilo vybehla vstupným otvorom a utekala preč od mosta. Bez prestania naslepo bežala po brehu potoka, zatiaľ čo na krajinu padala tma a vytrvalý drobný dážď. Bolo jej jedno, kam uteká, bežala po šmykľavej mokrej tráve a nevnímala nič.

Po niekoľkých metroch sa pošmykla tak nešťastne, že sa dopotácala rovno doprostred potoka. Spustila sa na kolená, priezračná ľadová voda jej siahala až po pás. Ale jej žiaľ bol taký spaľujúci, že ju vôbec nevní-

mala, necítila jej chlad. Vyvracala hlavu do strán, akoby ju zvierala tá najneznesiteľnejšia bolesť.

A vtedy urobila niečo, čo nespravila odo dňa, keď opustila svoje dve malé deti a manžela a utiekla na Povrch. Rozplakala sa. Sprvu jej z očí vyhŕklo len pár sĺz, ale o chvíľu sa jej valili po lícach prúdom ako voda z pretrhnutej priehrady. A ona ich nedokázala zastaviť.

Plakala a plakala, až kým nevyplakala poslednú slzu. Potom sa v tom vzdúvajúcom prúde pomaly postavila na nohy. V tvári sa jej zračil neústupný hnev. Zovrela ruky do pästí, zdvihla paže k oblohe a z plných pľúc vykríkla. Jej divoký rev sa ešte dlho rozliehal po opustenom údolí.

Kapitola 2

„Takže zajtra nijaká škola," zakričal Will na Chestera, zatiaľ čo ich baníckyvlak odvážal preč z Kolónie a rútil sa hlbšie do útrob zeme.

Vyprskli do smiechu, ale nesmiali sa dlho, zakrátko sa obaja mlčky radovali z toho, že sa opäť stretli. Parná lokomotíva uháňala s rachotom po koľajniciach stále rovnakou rýchlosťou. Sedeli skrčení na plošine obrovského otvoreného vagóna, kde Will našiel Chestera ukrytého pod celtovinou.

Po niekoľkých minútach Will natiahol nohy pred seba a pošúchal si odreté koleno, ktoré si poranil pri nebezpečnom dopade do vlakovej súpravy. Keď si to Chester všimol, pozrel spýtavo na Willa, ale ten iba zdvihol palec a nadšene pokýval hlavou.

„Ako si sa sem dostal?" zvolal Chester, snažiac sa prekričať burácanie vlaku.

„Cal a ja," odpovedal mu rovnako Will a ukázal za chrbát, smerom k prednej časti vlaku, kde nechal svojho brata. Potom Will mávol rukou k stropu tunela: „… skočili sme… Imago nám pomohol."

„Huh?"

„Imago nám pomohol," zopakoval Will.

„Imago? Čo to je?" zakričal Chester hlasnejšie s dlaňou pri uchu.

„To je fuk," šepol Will a pokrútil hlavou. V duchu si prial, aby obaja vedeli čítať z pier. Usmial sa na kamaráta a zakričal: „Hlavne, že si v poriadku!"

Chcel v Chesterovi vyvolať dojem, že sa nemá čoho báť, aj keď sám mal hlavu plnú obáv z budúcnosti. Zaujímalo ho, či si jeho kamarát

vôbec uvedomuje, že mieria do Hlbín, do miest, o ktorých ľudia z Kolónie rozprávali iba s hrôzou.

Will natočil hlavu za seba a pozrel na koniec vagóna. Z toho, čo dosiaľ videl, usúdil, že vlak aj každý vagón ťahaný lokomotívou sú niekoľkonásobne väčšie než tie na Povrchu. Vôbec sa netešil na spiatočnú cestu k vagónu, v ktorom ho čakal jeho brat. Už to, že sa dostal sem, bol obrovský výkon. Will dobre vedel, že stačil jeden chybný krok a razom by bol skončil pod vagónom, kde by ho gigantické kolesá s najväčšou pravdepodobnosťou rozmliaždili ako fašírku. Radšej na to nechcel ani pomyslieť. Zhlboka sa nadýchol.

„Môžeme vyraziť?“ zakričal na Chestera.

Kamarát prikývol a neisto sa postavil na nohy. Zavesil sa rukami na steny vagóna a dobre sa zaprel, aby ho to neprestajné knísanie vlaku, ktorý si razil cestu kľukatým tunelom, nezhodilo späť na plošinu.

Mal na sebe krátky kabát a hrubé nohavice – v Kolónii zvyčajný odev –, ale keď mu vietor ten kabát nadvihol, Will sa zdesil.

Chestera prezývali v škole Chester Skriňa, čím narážali na jeho robustnú figúru, ale to, čo teraz Will videl, malo od akejkoľvek skrine poriadne ďaleko. Pokiaľ ho neklamal zrak, mal jeho verný kamarát prepadnutú tvár a telo samá kosť a koža. Pripadalo mu neuveriteľné, že Chester v takom stave vôbec dokázal stáť na nohách. Will si nerobil ilúzie o zdrvujúcich podmienkach vo väzení. Krátko po tom, ako spoločne s Chesterom vstúpili prvý raz do podzemného sveta, ich oboch zadržal policajný strážnik z Kolónie a uvrhol ich do temnej väzenskej cely. Ale Will v nej strávil iba zo dva týždne, zatiaľ čo Chesterovo utrpenie trvalo oveľa, oveľa dlhšie. Zostal v tej cele trčať sám niekoľko mesiacov.

Will sa pristihol, ako vypliešťa oči na kamaráta, a rýchlo odvrátil pohľad. Zožieral ho pocit viny, vedel, že on môže za všetko, čo si Chester vytrpel. On, jedine on mohol za to, ako Chester dopadol. Jeho impulzívnosť a neochvejné rozhodnutie nájsť svojho strateného otca doviedli jeho jediného skutočného kamaráta do tohto úbohého stavu.

Chester mu čosi povedal, ale Will jeho slová nevnímal, prezeral si kamaráta vo svetle guľôčky, ktorú držal v dlani, a snažil sa mu čítať myšlienky. Každý osvetlený centimeter jeho tváre pokrývala vrstva špi-

ny zo sírového dymu, čo sa neprestajne valil popri nich. Bol taký hustý, že vyzeral ako jedna veľká dlhá šmuha, narušená iba bielkami ich očí.

To málo, čo Will z Chestera videl, rozhodne nepôsobilo zdravo. Aj v tej špine sa na jeho tvári vynímali červenofialové škvrny, na odratých miestach mali dokonca až krvavočervenú farbu. Nezvyčajne dlhé vlasy, ktoré sa mu na koncoch už začínali vlniť, mal mastné a zlepené. Z Chesterovho pohľadu Will usúdil, že on sám vyzerá rovnako otrasne.

Rozpačito si zahrabol do svojich bielych vlasov miestami zanesených špinou, ktoré nevideli nožnice už niekoľko mesiacov.

Teraz však museli myslieť na dôležitejšie veci. Will došiel k prednej stene vagóna a chystal sa na ňu vyliezť, ale zastavil sa a pozrel za seba na svojho kamaráta. Chester sa sotva držal na nohách, aj keď bolo ťažké rozoznať, do akej miery jeho vratkú chôdzu spôsobuje nepravidelné knísanie vlaku.

„Dokážeš sem vyliezť?“ zvolal Will.

Chester nesmelo prikývol.

„Určite?“ zakričal znova Will.

„Určite!“ odpovedal mu Chester a tentoraz prikývol o čosi dôraznejšie.

Ale nakoniec sa z prechádzania z jedného vagóna na druhý stala nesmierne náročná úloha. Po každom zdolanom prechode potreboval Chester viac a viac času, aby nazbieral dostatok síl na ten ďalší. A nehrozilo, že im ten náročný manéver čokoľvek uľahčí, pretože vlak naberal čoraz väčšiu rýchlosť. Chlapci si pripadali, ako keby zápasili so silnou víchricou, tváre sa im napínali a pľúca sa pri každom nadýchnutí plnili dymom. K tomu všetkému sa ešte pridal žeravý popol, ktorý im poletoval okolo hláv ako svätojánske mušky. A skutočne, ako vlak neprestajne naberal rýchlosť, v spätnom prúde vzduchu sa vznášalo čoraz viac veľkých iskier, až ich napokon obstúpila veľká pochmúrna oranžová žiara. Aspoň si Will nemusel na cestu svietiť svetelnou guľou.

Postupovali čoraz pomalšie. Chester mal čo robiť, aby sa udržal na nohách, posledné vagóny prechádzal, podopierajúc sa o ich bočné steny.

Už dlho bolo jasné, že to nezvládne. Padol na všetky štyri a jediné, čo ešte vládal, bolo plaziť sa pomaly, so zvesenou hlavou, za Willom. Will sa nemienil nečinne prizerať, ako sa jeho kamarát trápi. Ignoroval Chesterove námietky, zo všetkých síl ho chytil okolo pása a pomohol mu postaviť sa.

Will musel vynaložiť ohromné úsilie, aby dostal Chestera cez koncové steny zvyšných vagónov. Bol neustále v strehu, akýkoľvek nesprávne odhadnutý krok mohol zapríčiniť smrteľný pád jedného z nich, či dokonca oboch, pod masívne kolesá.

Nevýslovne mu odľahlo, keď zbadal, že im zostáva prekonať už iba jeden vagón – úprimne pochyboval, že by vládal vliecť svojho kamaráta ďalej. Pomohol Chesterovi dôjsť na druhý koniec vagóna a vydriapal sa s ním na okraj steny.

Will sa niekoľkokrát poriadne nadýchol a pripravil sa na skok. Chester sa pohyboval ako omámený, nemal takmer nijakú kontrolu nad svojimi končatinami. Will mocne uchopil Chesterovo bezvládne telo. Mal čo robiť, aby mu nevykĺzlo. Manéver bol náročný už sám osebe, ale absolvovať ho s obrovským vrecom zemiakov pod pazuchou bola naozaj priveľká výzva. Will pozbieral zvyšky síl a pokúsil sa preniesť svojho kamaráta do ďalšieho vagóna. Nakoniec sa mu to horko-ťažko podarilo a obaja chlapci sa vyčerpane zrútili na plošinu.

Okamžite ich zaplavilo silné svetlo. Po plošine sa svojvoľne váľalo obrovské množstvo svetelných guľôčok. Vysypali sa z chatrnej debny, na ktorú Will dopadol po zoskoku do vlaku. Mal ich už plné vrecká, ale vedel, že aj s tým zvyškom bude musieť niečo urobiť – nechcel, aby si to mihotavé svetlo všimol nejaký Kolonista z vlaku a vybral sa za ním.

Teraz mal však Will plné ruky práce so svojím malátnym kamarátom. Keď ho postavil opäť na nohy, poriadne ho podoprel a spolu vykročili k opačnému koncu vagóna. Will odkopával z cesty každú guľôčku, ktorá sa im zakotúľala k nohám, aby sa o niektorú z nich Chester náhodou nepošmykol. Guľôčky sa chaoticky kotúľali preč, zanechávajúc za sebou lúče svetla, a narážali do ďalších guľôčok, ktoré sa okamžite dali do pohybu, ako keby sa medzi nimi spustila reťazová reakcia.

Zostávalo prejsť už len pár metrov. Will sťažka lapal po dychu, začínala naňho doliehať únava z namáhavého presunu. Chester síce značne schudol, ale prenášať jeho nevládne telo nebolo ľahké. Keď sa s ním vláčil a potkýnal v záplave intenzívneho svetla, pripomínal vojaka, ktorý pomáha zranenému spolubojovníkovi dostať sa z územia nikoho späť do zákopu svojej jednotky, zatiaľ čo im nad hlavami blýskajú nepriateľské svetlice.

Chester sotva vnímal, čo sa deje okolo neho. Pot sa mu prúdom rinul

z čela a zanechával na jeho tvári pokrytej špinou a sadzami svetlé šmuhy. Will zreteľne cítil, ako sa mu pri každom plytkom nádychu chveje celé telo.

„Už len kúsok," povzbudil ho. Držal Chestera silou-mocou na nohách, aby vytrval ešte pár krokov k tej časti vagóna, kde boli naukladané drevené debny. „Pozri, tam je Cal."

Chlapec sedel chrbtom k nim. Odkedy ho Will opustil, nepohol sa z miesta medzi rozlámanými debnami. Aj keď bol Willov znovunájdený brat o niekoľko rokov mladší, podobali sa jeden druhému takmer ako vajce vajcu. Aj Cal bol albín a mal rovnaké biele vlasy a široké lícne kosti – obaja ich zdedili po svojej matke, ktorú ani jeden z nich nepoznal –, ale v tej chvíli to nebolo vôbec vidieť, pretože Cal skláňal hlavu a zľahka si šúchal dlaňou boľavú šiju. Pri dopade na pohybujúci sa vlak totiž nemal až také šťastie ako Will.

Will dovliekol Chestera k najbližšej debne, kde jeho kamarát bezvládne odkväcol. Podišiel k bratovi a potľapkal ho po pleci. Dúfal, že ho príliš nevyľaká. Imago ich varoval, aby boli v strehu, pretože vo vlaku cestovali aj Kolonisti. Ale v tomto prípade bral ohľad na strach svojho brata zbytočne – Cal sa natoľko sústredil na svoju bolesť a rany, že Willa takmer nevnímal. Uplynulo niekoľko sekúnd, kým sa s nečujným mrmlaním konečne otočil, a ani vtedy si neprestal masírovať krk.

„Cal, našiel som ho! Našiel som Chestera!" kričal Will na plné hrdlo, ale sotva ho bolo počuť. Cal s Chesterom si vymenili pohľady, ale ani jeden z nich nepovedal slovo – boli si navzájom príliš vzdialení, aby sa pustili do reči. Síce sa už poznali, ale ich krátke zoznámenie prebehlo za tých najhorších okolností, so styxmi v pätách. Nemali čas spoznať sa bližšie.

Len čo obaja odvrátili pohľad od toho druhého, Chester skĺzol z debny na plošinu a zostal tam sedieť s hlavou v dlaniach. Presun vlakom, ktorý pred chvíľou s Willom absolvoval, mu očividne vzal posledné sily. Cal si ďalej masíroval krk. Prítomnosť Chestera vo vlaku ho vôbec neprekvapila, tváril sa, ako keby tam ani nebol.

Will pokrčil plecami. „Bože, sú z vás hotové trosky!" povedal normálnym hlasom, takže ho v tom hluku ani jeden z nich nepočul. Ale len čo sa znova pustil do premýšľania o budúcnosti, vrátili sa mu obavy a začala ho trýzniť neuchopiteľná úzkosť.

Mierili podľa všetkého na miesto, o ktorom dokonca aj Kolonisti rozprávali s hlbokou pokorou. Niet divu, veď pre takého Kolonistu znamenalo vyhostenie do neľútostnej pustatiny jeden z najhorších trestov, aké si dokázal predstaviť.

A pritom Kolonisti boli až neskutočne odolné spoločenstvo, ktoré žilo celé stáročia pod zemou v tých najtvrdších podmienkach. Čo už potom oni? Ako si poradia v tých hrozných končinách, kam ich vlak práve odnáša? Nepochyboval vôbec o tom, že všetci traja budú musieť opäť obstáť v ťažkej skúške. A bolo viac než jasné, že ani jeho brat, ani jeho kamarát nie sú vonkoncom pripravení takej úlohe čeliť.

Will pokrčil stuhnutým plecom. Siahol rukou pod sako a ohmatal si ranu na pleci. Doriadil ho stopársky pes – jeden z toho zúrivého útočného plemena, ktoré používali styxovia –, a hoci mal rany starostlivo ošetrené, ani on sa necítil v skvelej forme. Spočinul pohľadom na debnách s čerstvým ovocím, ktoré ich obklopovali. Aspoňže sa mali čím posilniť. No inak to s nimi nebola nijaká sláva.

Cítil nesmiernu zodpovednosť, ako keby mu ktosi položil na plecia náramne ťažké bremená, ktorých sa nedalo nijako striasť. Zatiahol Chestera a Cala do nebezpečného pátrania po svojom otcovi, čo sa práve teraz túlal neznámymi končinami, ku ktorým sa všetci traja závratne rýchlo blížili kľukatým tunelom. A ktohovie, či doktor Burrows ešte stále žije… Will zatriasol hlavou.

Nie!

Takto nesmie premýšľať. Musí stále veriť, že sa so svojím otcom znova stretne a potom sa dá všetko do poriadku, presne tak, ako si to neustále predstavoval. Všetci štyria – doktor Burrows, Chester, Cal a on – budú pracovať ako jeden tím, spoločne objavia nepredstaviteľné a úžasné veci… poklady… stratené civilizácie… možno natrafia na nové formy života… a potom… čo potom?

Nemal ani najmenšej potuchy.

Tak ďaleko nesiahala ani jeho predstavivosť. Mohol sa snažiť akokoľvek, ale predvídať, ako to celé dopadne, nedokázal. Vedel iba to, že sa nejakým spôsobom určite dopracujú k šťastnému koncu a kľúčom k nemu je nájdenie otca. Tomu veril.

Kapitola 3

V hale sa ozýval rachot šijacích strojov a úsečný sykot mangľov. Ich prerývané zvuky pripomínali zvláštnu konverzáciu.

V kúte, kde sedela Sarah, sa do tohto mechanického rámusu miešali piskľavé tóny z večne zapnutého rádia. Sarah stlačila nohou pedál, stroj sa rozrachotil a rozkmitaná ihla s niťou prebehla po ďalšom nastavenom kuse látky. Zákazku bolo treba dokončiť do nasledujúceho dňa, a tak všetky ženy v hale dreli ako najaté.

Sarah začula niečí výkrik a zodvihla zrak od stroja – akási žena preletela ako víchor uličkou medzi šičkami a ponáhľala sa k východu, kde ju už čakali kamarátky. Len čo k nim dobehla, začali všetky horlivo kvákať jedna cez druhú ako sliepky a krátko nato sa stratili za lietacími dverami.

Keď sa dvere prestali kolísať, Sarah obrátila pohľad na špinavé tabuľky vysokých fabrických okien. Videla, ako sa za nimi zbierajú mračná, vonku šero, ako keby sa už schyľovalo k večeru, a pritom bolo len poludnie. V hale sa za svojimi strojmi hrbilo ešte stále veľa žien – každá z nich sa tvrdošijne sústredila na to svoje vo svete lopoty, vymedzenom kužeľom svetla z malej lampy nad jej stolom.

Sarah udrela päsťou do tlačidla pod doskou stola a stroj sa zastavil. Schmatla kabát a kabelku a hnala sa k dverám. Prekĺzla dverami, potichu ich za sebou privrela a nebadane sa ponáhľala chodbou k východu. Cez sklenú stenu videla svojho vedúceho, ako sa chrbtom k nej hrbí nad stolom vo svojej kancelárii. Sarah by mu mala oznámiť, že odchádza, ale musela stihnúť vlak, a okrem toho, čím menej ľudí sa dozvie, že odišla, tým lepšie.

Keď vyšla z budovy, prebehla skúmavým pohľadom všetky chodníky, či sa po nich nepohybuje niekto podozrivý. Rozhliadala sa automaticky; ani si neuvedomovala, že to robí. Jej inštinkty ju ubezpečili, že vzduch je čistý, a tak sa už dlhšie nezdržiavala a vyrazila dolu kopcom. Po chvíli odbočila z hlavnej cesty a pokračovala oveľa zdĺhavejšou okľukou.

Po mnohých rokoch, keď žila ako duch a vždy po pár mesiacoch s istou pravidelnosťou menila prácu aj adresu, usadila sa medzi neviditeľnými ľuďmi, ilegálnymi prisťahovalcami a malými zločincami. Istým spôsobom sa aj ona mohla považovať za imigrantku, ale rozhodne nebola kriminálnička. Až na niekoľko falošných identifikačných dokladov, ktoré na život nevyhnutne potrebovala, na porušovanie zákona nikdy nepomyslela. Ani vtedy, keď bola úplne bez peňazí. Nie, tým by iba riskovala, že skončí za mrežami a neminú ju opletačky s úradmi. Zanechala by svoju stopu v systéme, podľa ktorej by ju mohli ľahko vysnoriť.

Prvých tridsať rokov jej života nebolo ani zďaleka takých, aké by normálny človek očakával.

Narodila sa pod zemou, v Kolónii. Jej praprastarý otec patril k niekoľkým stovkám mužov starostlivo vybratých na prácu na skrytom meste, čo do jedného prisahali vernosť sirovi Gabrielovi Martineauovi – človeku, ktorého považovali za svojho spasiteľa.

Sir Gabriel hlásal svojim poslušným stúpencom, že jedného dňa nahnevaný a pomstychtivý Boh vymaže celý prehnitý svet zo zemského povrchu. A všetci ľudia, ktorí v ňom žijú, všetci Pozemšťania, zahynú. Potom nastane čas, aby sa jeho ovečky, jeho čistí ľudia, vrátili do svojho právoplatného domova.

Aj Sarah sa bála toho, čoho sa báli všetci Kolonisti – styxov. Táto náboženská polícia cieľavedome presadzovala poriadok v Kolónii a udržiavala ho veľmi brutálnymi spôsobmi. Sarah sa akoby zázrakom podarilo z Kolónie utiecť, ale vedela, že styxovia ju budú urputne hľadať, až kým ju nenájdu a príkladne nepotrestajú.

Vyšla na námestie a celé ho obišla, aby sa presvedčila, že ju nikto nesleduje. Skôr ako sa vrátila späť na hlavnú cestu, čupla si za zaparkovanú dodávku.

O chvíľu vyšla spoza nej úplne iná žena. Prevrátila si kabát na druhú

stranu, takže zelený kockovaný vzor nahradila nevýrazná šeď, a na hlavu si uviazala čiernu šatku. Keď kráčala popri bezútešných špinavých fasádach kancelárskych budov a obchodov, ktoré lemovali posledný úsek jej cesty k vlakovej stanici, splývala s nimi ako chameleón.

Zachytila prvé zvuky prichádzajúceho vlaku a spokojne vzhliadla k trati. Usmiala sa – načasovala to dokonale.

Kapitola 4

Kým Chester s Calom spali, Will zhodnotil situáciu.

Usúdil, že najdôležitejšie zo všetkého bude vytvoriť si dobrý úkryt, a rozhliadol sa po vagóne. Predpokladal, že počas jazdy sa sotva nejaký Kolonista vyberie skontrolovať vlak, ale ak zostanú náhodou niekde stáť, musia byť pripravení na všetko. *Lenže ako si mám poradiť?* Nemal veľa možností, ale nakoniec sa rozhodol, že urobí najlepšie, keď naukladá poškodené debny do pôvodného stavu. Dovliekol jednu po druhej k driemajúcim kamarátom a postavil ich na seba tak, aby tvorili steny provizórnej skrýše, dostatočne priestrannej pre všetkých troch.

Pri práci na úkryte si všimol, že vagón pred nimi je vyšší než ten ich a vlastne všetky ostatné, ktoré preliezol počas svojej riskantnej výpravy za Chesterom. Ktovie, či to Imago urobil náhodou, alebo zámerne, ale spustil ich na relatívne bezpečnú plošinu, kde boli do určitej miery chránení pred dymom a sadzami z lokomotívy.

Položil poslednú debnu na miesto a prezrel si svoje dielo z odstupu. Myseľ mu však už blúdila pri ďalšej dôležitej úlohe – kde získať vodu. Zatiaľ vystačili s ovocím, ale skôr či neskôr sa bez poriadnych tekutín nezaobídu. Tiež by bolo dobré, keby získali späť zásoby jedla, ktoré s Calom nakúpili na Povrchu. Takže niekto sa bude musieť podujať na nebezpečnú cestu za ruksakmi do predných vagónov, kam ich Imago zhodil. A vedel, že ten niekto bude on.

Stál na plošine s rozpaženými rukami, snažiac sa udržať rovnováhu ako na palube lode zmietanej v búrlivých vlnách, a díval sa na železnú stenu, na ktorú musel vyliezť. Zdvihol zrak k jej vrcholu, ktorý sa zreteľne ryso-

val na pozadí oranžovej žiary z drobných kúskov tlejúceho popola. Jej výšku odhadoval na dobrých štyri až päť metrov – takmer dvakrát viac, než mali vysoké čelné steny ostatných vagónov, ktorými už preliezol.

„Vzchop sa, ty trasorítka," povzbudil sa. Rozbehol sa a v plnej rýchlosti vyskočil na panel vagóna, v ktorom sa viezol. Vzápätí sa rukami zachytil o vyššiu stenu toho druhého.

Chvíľu sa zdalo, že svoj skok nesprávne odhadol, a hrozilo, že sa zošmykne. Dlaňami sa pevne zachytil na prednom vagóne a potom sa posúval nohami, kým pre ne nenašiel lepšiu polohu.

Keď sa mu to podarilo, doprial si okamih sebauspokojenia, ale rýchlo si uvedomil, že by sa na takom nebezpečnom mieste nemal zdržiavať príliš dlho. Obidva vagóny sa divoko knísali a hádzali ním z jednej strany na druhú, každú chvíľu ho mohli zhodiť z jeho neistej pozície. Radšej sa ani nedíval pod seba, aby pri pohľade na uháňajúce koľajnice nestratil odvahu nadobro.

„Do toho!" vykríkol, pozbieral všetky sily a vyštveral sa na hornú hranu steny. Po jej vnútornej strane sa zošmykol do vagóna a po niekoľkých kotrmelcoch pristál na plošine. Dokázal to.

Jeho nadšenie však vzápätí vystriedalo sklamanie, keď pri svetle guľôčky zistil, že vagón je, až na malé hromady uhlia, prázdny. Kráčal ďalej, a keď na jeho opačnom konci zbadal ležať oba ruksaky, zaradoval sa. Vzal ich a odniesol späť. Potom ich postupne jeden po druhom obozretne prehodil do druhého vagóna.

Keď sa vrátil k Chesterovi a Calovi, obaja ešte stále spali. Dva ruksaky, ktoré sa pri nich sčista-jasna zjavili, si ani nevšimli. Will vedel, ako zle je na tom Chester so silami, a tak nestrácal čas a rýchlo mu nachystal sendvič.

Len čo sa mu ho po dlhom mykaní podarilo prebudiť, Chester sa vrhol na sendvič ako vyhladovaná šelma. S plnými ústami sa spokojne usmieval na Willa, kým ho celý nezhltol, potom ho zapil niekoľkými dúškami vody z poľnej fľaše a znova zaspal.

A takto strávili všetci traja niekoľko nasledujúcich hodín – ich čas vypĺňal spánok striedajúci sa s jedením. Pripravovali si bizarné sendviče z ťažkého bieleho chleba a sušených plátkov krysieho mäsa, doplnené kapustovým šalátom s majonézou. Dokonca sa pustili aj do tých neváb-

ne vyzerajúcich, nahrubo nakrájaných húb – základnej potraviny Kolonistov –, ktoré si servírovali s oplátkami natretými hrubou vrstvou masla. A po každom jedle si dopriali poriadnu dávku ovocia, takže čoskoro spotrebovali všetky plody z rozbitých debien a museli načať nové.

Po celý ten čas vlak ani raz nezastavil, unášal ich čoraz hlbšie do útrob zeme. Will usúdil, že pri tom neznesiteľnom hluku by sa zbytočne snažil rozprávať s ostatnými, a tak radšej vylihoval na chrbte a pozoroval štruktúru tunela. Ustavične ho nadchýnal. S úžasom pozeral na rozličné vrstvy metamorfovaných hornín a svoje pozorovania si roztraseným písmom horlivo zaznamenával do zápisníka. Vznikne z nich správa, ktorá prekoná všetky doterajšie záznamy. Určite zatieni aj jeho vlastné vykopávky v Highfielde, kde sa sotva dotkol povrchu zemskej kôry.

Všimol si, že sa značne mení aj spád samotného tunela – niekoľkokilometrové úseky očividne vyhĺbené ľudskou rukou, ktorými sa vlak pohyboval plynulejšie, striedali sa s prirodzene vytvorenými jaskyňami, v ktorých sa po oboch stranách dvíhali kamenné vodopády. Už len ich veľkosť vyrážala Willovi dych – pripomínali mu obrovské roztečené katedrály. Zavše ich obklopovali priekopy zatopené čiernou vodou, čo miestami obmývala samotnú trať. A nechýbali ani úseky, kde sa tunel ponášal na strmú horskú dráhu. Ak počas prejazdu cez ne chlapci spali, čoskoro sa nedobrovoľne prebudili jeden na druhom.

Zrazu sa z ničoho nič ozval škrípavý rachot, akoby sa vlak vykoľajil. Chlapci sa strhli a vyplašene sa rozhliadli, keď vtom sa na nich zvrchu spustil silný príval vody. Bola teplá, zaplavila celý vagón a chlapcov zmáčala do poslednej nitky, ako keby ich niekto hodil rovno pod vodopád. Smiali sa jeden na druhom a nadšene mávali pod tým prúdom rukami. Zrazu sa však sprcha skončila tak znenazdajky, ako sa spustila. Všetci traja razom zmĺkli.

Z ich tiel a plošiny vagóna sa vzniesla jemná para, ktorú vzápätí odniesol vzduchový vír. Will si už pred časom všimol, že čím hlbšie vlak uháňal, tým bol v tuneloch teplejší vzduch. Zo začiatku nebola zmena výrazná, ale po niekoľkých hodinách teplota vzduchu závratne stúpla.

O chvíľu si už všetci traja porozopínali košele a zbavili sa obuvi aj ponožiek. Vzduch bol taký suchý a neznesiteľný, že sa striedavo šplhali

na hromadu neponičených debien s ovocím, kde sa snažili polapiť aspoň trochu vánku. Will uvažoval, či to takto zostane už navždy. Bude azda v Hlbinách tak neznesiteľne horúco ako vo vyhni? Mal pocit, že sa rútia priamo do pekla.

Z myšlienok ho vytrhlo škrípanie brzd. Ten odporný zvuk bol taký prenikavý, že si museli zapchať uši. Vlak spomalil a krátko nato s trhnutím zastal. O niekoľko minút začuli niekde v diaľke pred sebou rinčanie, po ktorom nasledoval škrípavý zvuk pripomínajúci trenie kovu o kameň. Will si rýchlo natiahol baganče a rozbehol sa do prednej časti vagóna. Vyštveral sa na čelnú stenu a pokúsil sa zistiť, čo sa deje.

Zbytočne – kdesi ďaleko vpredu bolo vidno iba matnú červenú žiaru, inak celý tunel zahaľoval hustý závoj dymu. Chester s Calom pribehli za Willom, ale aj oni naťahovali krky márne. Rachot lokomotívy zmĺkol a každý zvuk, ktorý sami vydali, každé zakašľanie či šuchtavý krok im pripadali vzdialené a tiché. Mohli sa konečne normálne porozprávať, ale nikto z nich nevedel, čo má povedať, a tak len mlčky pozerali jeden na druhého. Nakoniec prehovoril ako prvý Chester.

„Vidíš niečo?“ spýtal sa.

„Vyzeráš oveľa lepšie!“ povedal mu Will. Jeho kamarát sa už pohyboval istejšie a vyštveral sa k nemu na okraj vagóna bez najmenších ťažkostí.

„Bol som iba hladný,“ neprítomne zamrmlal Chester a dlaňou si párkrát zatlačil na ucho, akoby sa snažil uvoľniť v ňom tlak z toho nezvyklého ticha.

Ozval sa výkrik a všetci traja zmeraveli. Ten hlboký mužský hlas, ktorý zadunel kdesi vpredu, im pripomenul, že vo vlaku nie sú sami. Cestoval s nimi, pochopiteľne, rušňovodič – s veľkou pravdepodobnosťou dvaja, ako ich varoval Imago – a ďalší Kolonista sedel v strážnom vozni na samom konci súpravy. Títo muži vedeli o Chesterovi, zodpovedali za jeho doručenie do konečnej stanice, kde ho mali prepustiť a ponechať vlastnému osudu, ale Cal s Willom boli čierni pasažieri, na ktorých dolapenie styxovia už určite vypísali odmenu. Nesmeli ich objaviť za nijakú cenu.

Chlapci na seba nervózne pozreli. V tej chvíli sa k nim na vrch vagóna vydriapal aj Cal.

„Nič nevidím,“ povedal.

„Skúsim sa pozrieť odtiaľ," rozhodol sa Will a prerúčkoval do rohu vagóna, odkiaľ mohol mať lepší výhľad. No márne napínal zrak a skúmavo behal očami po bočnej strane vlakovej súpravy, v tom hustom dyme a tme nevidel vôbec nič. Vrátil sa späť k ostatným. „Myslíš, že kontrolujú vlak?" spýtal sa Cala, ale ten iba bezradne pokrčil plecami. V očiach sa mu zračil strach.

„Kriste, tu je ale dusno," precedil pomedzi vyschnuté pery Chester. Mal pravdu – bez chladivého vzduchového víru sa tá horúčava naozaj nedala vydržať.

„Tým by som sa teraz vôbec netrápil," zahundral Will.

Lokomotíva sa dala znova do pohybu a po pár trhnutiach začala naberať rýchlosť. Chlapci zostali visieť na svojich miestach, zavesení na vysokej stene vagóna. Vzápätí ich opäť pohltil hluk a dym plný sadzí.

Keď ich to už prestalo baviť, zoskočili na plošinu a vrátili sa k svojmu úkrytu. Neprestajne mali pritom oči na stopkách. Potom Will ako prvý zbadal, prečo vlak zastal.

„Pozrite! Tam!" vykríkol. Ich vagón sa blížil k obrovským železným vrátam, ktoré boli otvorené dokorán proti smeru jazdy. Všetci traja sa postavili, aby ich lepšie videli.

„To sú veterné brány," zakričal naňho Cal. „Keď nimi prejdeme, znova ich zatvoria. Vidíš?"

Skôr než to dopovedal, brzdy opäť zaškrípali a vlak začal spomaľovať. O chvíľu zastavil tak prudko, že chlapci popadali na debny ako hnilé hrušky. Pár sekúnd sa nedialo nič, potom sa opäť ozvalo známe rinčanie, lenže tentoraz za nimi. Nepríjemný škrípavý zvuk zakončil mohutný náraz, až sa im z neho rozdrkotali zuby, a celý tunel sa otriasol, akoby v ňom došlo k malému výbuchu.

„Nevravel som?" vyhlásil pyšne Cal, keď doznela ozvena.

„Ale na čo tie brány slúžia?" spýtal sa ho Chester.

„Aby čo najviac zoslabili Levantín, než dorazí do Kolónie."

Chester nechápal ani slovo.

„No predsa tie víchrice, čo sa valia z vnútra zeme," dodal Cal. „Veď to je jasné, nie?" Prevrátil oči, akoby mu Chesterova otázka pripadala úplne nezmyselná.

„Asi ešte nijakú nevidel," rýchlo sa medzi nich zamiešal Will. „Vieš,

Chester, je to niečo ako hustý prach, ktorý fúka smerom hore odtiaľ, kam mierime, z Hlbín."

„Aha, jasné," odvetil mu kyslo kamarát a odvrátil pohľad. Will si všimol jeho podráždený výraz. V tom okamihu sa ho zmocnilo neblahé tušenie, že život s Chesterom a Calom nebude ľahký, rozhodne nie, kým tí dvaja zostanú spolu.

Zatiaľ čo vlak znova zrýchľoval, chlapci zaujali svoje miesta medzi debnami. Počas nasledujúcich dvanástich hodín prešli veternými bránami ešte veľakrát. Pri každej držali hliadku pre prípad, že by Kolonistom napadlo skontrolovať Chestera. Ale neprišiel nikto, a tak sa chlapci po každom prerušení vrátili do svojho zabehnutého režimu, zloženého z jedenia a zo spánku. Will sa pomaly začal chystať na okamih, keď sa mal vlak zastaviť definitívne. Na svetelné guľôčky, ktoré už skôr vyzbieral po plošine a nahádzal do obidvoch ruksakov, naukladal toľko ovocia, koľko sa len zmestilo. Netušil, kde ani za aký čas sa im podarí nájsť v Hlbinách nejakú potravu, a preto sa rozhodol vziať jej so sebou čo najviac.

Spal ako zarezaný, keď ho nemilosrdne prebudilo ostré zvonenie. V tom mátožnom stave si najprv myslel, že to vyzváňa jeho budík, ktorý si nastavil, aby nezaspal do školy. Automaticky sa po ňom načiahol, ale namiesto budíka na nočnom stolíku vedľa postele narazil prstami na plošinu vagóna vysypanú štrkom. Strojová naliehavosť zvonca ho razom prebrala a okamžite ho postavila na nohy. Keď si prstami pretrel ospalé oči, zbadal Cala, ako si horúčkovito obúva ponožky a baganče, zatiaľ čo Chester ho nechápavo sleduje. Ostré zvonenie neutíchalo, odrážalo sa od stien tunela a nieslo sa ďalej až kamsi na koniec vlaku.

„Čo, vy dvaja, pozeráte? Hýbte sa!" zreval na nich Cal z plných pľúc.

„A prečo?" obrátil sa Chester celý vyplašený na Willa.

„Sme na mieste! Pripravte sa!" zahulákal Cal a zaistil si ruksak.

Chester naňho vrhol pátravý pohľad.

„Musíme vyskočiť!" ziapal po ňom chlapec, ktorý bol z nich troch najmladší, a divoko ukazoval smerom k lokomotíve. „Včas pred stanicou."

Kapitola 5

V tom čase cestovala Sarah úplne iným vlakom do Londýna. Nemohla si dovoliť zaspať, zato prevažnú časť cesty spánok s polozavretými očami predstierala, aby sa tak vyhla akémukoľvek kontaktu s ostatnými cestujúcimi. Vlak sa blížil do cieľa svojej cesty, zastavoval v staniciach čoraz častejšie a vozeň, v ktorom sedela, sa rýchlo zapĺňal ľuďmi. Cítila sa celá nesvoja. Na predposlednej zastávke nastúpil muž so zanedbanou bradou, akýsi chudák v kockovanom kabáte, ktorý zvieral v rukách pestrú zbierku napchatých igelitových tašiek.

Musela dávať pozor. Niekedy sa styxovia vydávali za tulákov a trhanov z ulice. Stačilo, aby si taký styx niekoľko mesiacov neholil svoju vpadnutú tvár a neumýval sa, a hneď bol na nerozoznanie od tých nešťastníkov bez strechy nad hlavou, na ktorých ste mohli naraziť v každom meste.

Bola to veľmi šikovná finta. V takomto prestrojení sa styxovia mohli votrieť takmer všade, kam chceli, a bez toho, aby si ich Pozemšťania premeriavali skúmavými pohľadmi. A hlavne tak mohli hliadkovať a nepozorovane sledovať cestujúcich na rušnejších vlakových staniciach aj celé dni.

Sarah už prestala počítať, koľkokrát videla špinavých tulákov ponevierať sa pri vchodoch, aj to, koľkokrát si ju premeriavali bezvýraznými čiernymi očami.

Patril aj tento tulák k nim? Pozorovala jeho odraz v okne. Videla, ako si z jednej ufúľanej igelitky vytiahol plechovku piva. Otvoril ju a poriadne sa z nej napil, pričom mu značná časť tekutiny stiekla po brade.

Niekoľkokrát ho pristihla, ako sa pozerá jej smerom. Tváril sa, akoby ju odniekiaľ poznal, ale nevedel si vybaviť odkiaľ. Jeho oči sa jej vôbec nepáčili – mal ich čierne ako uhoľ a žmúril nimi, akoby nebol zvyknutý na denné svetlo. Všetko nasvedčovalo tomu, že je jedným z nich. Najradšej by bola hneď presadla do druhého vozňa, ale zostala na svojom mieste. Nechcela ani za nič pútať pozornosť.

A tak nepohnute sedela so zaťatými zubami, až kým vlak konečne nedorazil do stanice St. Pancras. Vystúpila z vlaku medzi prvými, prešla cez závoru a nenáhlivo zamierila k stánkom. Po celý čas upierala pohľad do zeme, aby sa vyhla bezpečnostným kamerám, ktoré monitorovali celú stanicu, a keď mala pocit, že sa predsa len dostala do ich zorného poľa, priložila si k tvári vreckovku. Na chvíľu sa zastavila pred výkladom akéhosi obchodu a pozorovala v ňom odraz tuláka, čo práve prechádzal staničnou halou.

Ak to naozaj bol styx alebo jeden z ich agentov, potom by sa mala radšej aj naďalej držať v dave. Rýchlo zvážila možnosti úniku. Práve sa rozhodovala, či pre istotu nenaskočí do niektorého odchádzajúceho vlaku, keď tulák asi pätnásť metrov od nej zastal a chvíľu sa mordoval so svojimi taškami. Potom hrubo vynadal mužovi, ktorý o neho nechtiac zavadil, a ťarbavo vykročil smerom k hlavnému východu. Rukami knísal pred sebou, akoby tlačil neviditeľný nákupný vozík so zadretým kolieskom.

V tej chvíli už mala istotu, že je to ozajstný tulák, ale pre každý prípad sa už dlhšie na stanici nezdržiavala. Zvolila si náhodný smer, prekĺzla davom cez halu a bočným východom vyšla na ulicu.

Vonku bolo celkom príjemne a londýnske ulice zapĺňali ľudia. Skvelé. Presne takto sa jej to páčilo. Mala radšej tlačenice – poskytovali jej bezpečie. Pred zrakom stoviek svedkov sa styxovia sotva o niečo pokúsia.

Vyrazila smerom na sever k Highfieldu. Hlučné burácanie rušnej premávky akoby splynulo do jedného súvislého tlkotu, ktorý sa chodníkom prenášal do jej chodidiel, až ho nakoniec cítila až kdesi hlboko v žalúdku. Bolo to zvláštne, ale tá nepretržitá vibrácia ju upokojovala. Mala pocit, že je to tlkot srdca samotného mesta.

Cestou sa dívala na nové budovy a zakaždým, keď na ich fasádach zbadala zavesenú bezpečnostnú kameru, odvrátila pohľad. Neverila

vlastným očiam, koľko sa toho od jej prvého príchodu do Londýna zmenilo. *Kedyže to bolo? Pred dvanástimi rokmi?*

Vraví sa, že čas zahojí všetky rany. Ale to závisí od toho, čo sa odvtedy udeje.

Život Sarah Jeromovej bol totiž až dosiaľ jednotvárny a osamelý; mala pocit, že vlastne ani nežije. Svoj útek z Kolónie si stále živo pamätala, aj keď od toho dňa uplynulo už more času.

Spomienky sa na ňu valili a ona sa im nedokázala brániť. Znova sa jej začali zmocňovať zdrvujúce pochybnosti, že možno iba unikla z jedného zlého sna doprostred druhého, do tohto cudzieho sveta, kde slnečné svetlo spôsobuje muky a všetko je v ňom úplne iné a vzdialené. No najviac ju trýznili výčitky svedomia za to, že opustila svojich dvoch synov.

Lenže ona nemala na výber, musela odísť. Ani nie týždeň po narodení dostalo jej bábätko horúčku, strašnú spaľujúcu horúčku, ktorá to malé stvorenie sužovala bolestivou triaškou. Sarah ešte aj dnes zreteľne počula jeho nekonečný plač a jasne si spomínala, ako sa s manželom cítili úplne bezmocní. Prosili doktora o nejaký účinný liek, ale on im povedal, že vo svojej čiernej brašne nemá nič, čo by im mohol dať. Dostala hysterický záchvat, ale doktor iba zamračene pokrútil hlavou a vyhol sa jej pálčivému pohľadu. Vedela, čo to jeho gesto znamená. Poznala pravdu. V Kolónii boli také lieky ako antibiotiká veľmi nedostatkovým tovarom. To málo, čo sa nachádzalo v lekárskych zásobách, si mohla dovoliť iba vládnuca trieda – styxovia – a možno ešte veľmi úzky okruh vyvolených zo samotnej Rady guvernérov.

Ponúkala sa jej ešte jedna možnosť: navrhla, že kúpi penicilín na čiernom trhu, a chcela požiadať svojho brata Tama, aby jej nejaký zohnal. Ale jej manžel bol neoblomný. „Také špinavé praktiky nemôžem prehliadať," povedal jej a pritom sa smutne díval na to nešťastné dieťa, ktoré chradlo z hodiny na hodinu. Potom táral čosi o svojom postavení v spoločenstve a o tom, že je ich povinnosťou presadzovať jeho hodnoty. Všetky jeho reči boli Sarah úplne fuk; chcela iba, aby jej dieťatko vyzdravelo.

A tak jej nezostávalo nič iné, iba tomu večne plačúcemu uzlíku nepretržite utierať malú dočervena rozpálenú tváričku v snahe znížiť mu teplotu – a modliť sa. Počas nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodín jeho plač postupne utíchal, až nakoniec počuli iba žalostné vzlyky, ako-

by bábätko vládalo už len dýchať. Márne sa ho snažila nakŕmiť; nedokázalo sa už ani nacicať mlieka. Videla, ako ju dieťa pomaly opúšťa, a nemohla tomu nijako, vôbec nijako zabrániť.

Myslela, že sa zblázni.

Prepadávali ju záchvaty neovládateľnej zlosti a schúlená v rohu izby, čo najďalej od postieľky, nechtami si od zúfalstva driapala predlaktia. Hrýzla si pritom do jazyka, aby nevrieskala od bolesti a nezobudila tak dieťa, ktoré ležalo iba pár metrov od nej v mrákotách. Inokedy sa zase bezmocne zvalila na zem a modlila sa, aby mohla umrieť s ním.

V poslednej hodine začali pohasínať jeho bledé očká. Sarah sedela vedľa jeho postieľky, keď ju z bezútešného trápenia vytrhol akýsi zvuk. Pripomínal tichý šepot, akoby sa jej niekto snažil čosi pripomenúť. Naklonila sa nad kolísku. Vytušila, že to, čo začula, bol posledný výdych z popraskaných pier jej bábätka. Už sa nehýbalo. Koniec. Zodvihla jeho drobnú rúčku a nechala ju padnúť späť na podušku. Bolo to, ako keby sa dotkla nejakej znamenite vyhotovenej bábiky.

Ale vtedy už neplakala. V suchých očiach sa jej zračila rozhodnosť. V tej chvíli razom vyprchala všetka oddanosť, čo cítila ku Kolónii, k manželovi a spoločnosti, v ktorej prežila celý svoj život. A hneď videla všetko tak jasne, akoby sa v jej hlave zrazu rozsvietil reflektor. Vedela, čo musí urobiť, a bola natoľko odhodlaná, že jej v tom nemohlo nič zabrániť. Stoj čo stoj musela zachrániť svojich ďalších dvoch synov pred rovnakým osudom.

Ešte v ten večer, kým mŕtve telíčko dieťaťa bez mena nehybne ležalo vo svojej postieľke, nahádzala do plecniaka pár najnutnejších vecí a pochytila svojich synov. A zatiaľ čo jej manžel vybavoval záležitosti okolo pohrebu, opustila so synmi dom a zamierila k jednej z únikových cestičiek, ktorú jej kedysi opísal brat.

Veľmi skoro sa však z jej úteku stala hra na mačku a myš, ako keby styxovia tušili, čo má za lubom. V bludisku vetracích šácht jej už dýchali na chrbát. Živo si spomínala, ako sa na chvíľku zastavila, aby polapila dych. Krčila sa v tme opretá o stenu, pod každým ramenom jedno dieťa. Cítila každý ich pohyb. V hĺbke duše vedela, že sa musí jedného z nich vzdať. Nemala inú možnosť, s obidvoma by sa jej útek nepodaril. Dobre si pamätala, aké muky prežívala, keď sa mala rozhodnúť, ktorého syna vezme so sebou a ktorého nechá v Podzemí.

Krátko nato však na ňu narazil jeden Kolonista. V zúrivej potýčke, ktorá sa medzi nimi strhla, Sarah premohla muža prudkou ranou päsťou do tváre. Sama si však pri súboji poranila ruku. A bolo rozhodnuté.

Vedela, čo musí urobiť.

Nechala v tuneli Cala. Mal len čosi vyše roka. Opatrne položila chvejúci sa uzlík medzi dva kamene na štrkovitú podlahu tunela. Obraz syna zabaleného v plienkach zmáčaných jej vlastnou krvou sa jej navždy vryl do pamäti. A tie zvuky, čo vydával, to jeho nevinné džavotanie! Vedela, že ho onedlho nájdu a vrátia ho jej manželovi, ktorý sa o neho určite postará. Slabá útecha, ale nemohla inak. Pokračovala v úteku s druhým synom a nakoniec sa im obom – skôr za výraznej pomoci šťastia než vlastných schopností – podarilo uniknúť styxom a vyjsť na Povrch.

Bolo skoré ráno, keď kráčali bok po boku po chodníku ulicou High Street v Highfielde, jej drobčekovi sa stále podlamovali kolená. Bol to jej najstarší syn Seth. Mal vtedy dva a pol roka. Hľadel na svet vyplašenými očami a neprestajne otváral ústa od údivu nad prostredím, ktoré mu ničím nepripomínalo jeho domov.

Sarah nemala peniaze, nemala kam ísť a ešte k tomu sa musela postarať aj o dieťa. Navyše, ako keby toho nebolo dosť, stratila veľa krvi a začínala sa jej čoraz viac točiť hlava. Bolo iba otázkou času, kedy upadne do bezvedomia.

Začula ľudské hlasy, prichádzajúce odkiaľsi z diaľky. Rýchlo odviedla Setha preč z hlavnej ulice a bočnými uličkami došli k malému kostolíku. Uchýlili sa do zanedbaného cintorína pri ňom a posadili sa na náhrobok obrastený machom. Po prvý raz v živote cítili nočný vzduch a s úžasom sa dívali na sivú oblohu zastretú smogom. Túžila zatvoriť oči aspoň na pár minút, ale bála sa, že ak to s odpočinkom preženie, už nikdy sa nezobudí. Hlava sa jej krútila čoraz viac, ale pozbierala zvyšky síl, aby našla pre oboch vhodný úkryt, a ak sa na ňu usmeje šťastie, aj trocha jedla a vody.

Pokúsila sa vysvetliť synovi, čo mieni urobiť, lenže ten chcel silou-mocou ísť s ňou. Chudáčik Seth, bol z toho všetkého úplne zmätený. Nedokázala sa už viac pozerať na ten jeho srdcervúci výraz a bezhlavo sa od neho vzdialila. Visel na zábradlí ťahajúcom sa okolo najväčšej a najnápadnejšej hrobky na celom cintoríne, na ktorej vrchole – čo bolo skutočne zvláštne – stáli dve kamenné postavy oháňajúce sa čakanom

a rýľom. Seth na ňu neprestajne volal, ale ona sa ani raz neotočila, aj keď ju všetky inštinkty presviedčali, aby sa k nemu vrátila.

Vyšla z cintorína a naslepo kráčala ulicou. Premáhala malátnosť, ktorá na ňu doliehala s každým krokom. Mala pocit, akoby práve zostúpila z retiazkového kolotoča, na ktorom ju zabudli.

Z toho, čo sa udialo potom, si už Sarah veľa nepamätala.

Prebrala sa na to, že ňou ktosi lomcuje. Keď otvorila oči, takmer oslepla. To svetlo bolo neznesiteľné. Sotva rozoznávala obrysy ženy, ktorá stála nad ňou a pýtala sa, čo s ňou je. Sarah omdlela rovno medzi dvoma zaparkovanými autami. Rukami si zaclonila oči, postavila sa a utekala preč.

Nakoniec našla cestu späť k Sethovi, ale keď zbadala, ako sa okolo neho motajú dve postavy oblečené v čiernom, stŕpla. Myslela si, že sú to styxovia, ale potom uslzenými očami rozoznala na ich aute nápis „polícia“. Nenápadne sa vytratila.

Od toho dňa si už miliónkrát povedala, že tak to bolo pre neho najlepšie, lebo sama by sa nedokázala postarať o malé dieťa v cudzom svete, navyše na úteku pred styxmi, ktorí jej boli v pätách. Ale obrazu chlapčeka, čo na ňu s plačom volá a naťahuje za ňou drobnú rúčku, sa nezbavila nikdy.

Drobná rúčka, ktorá máva vo svetle pouličných lámp a naťahuje sa za ňou.

V hlave sa jej čosi bolestivo zaseklo, akoby sa v nej nejaké príšerne zranené zviera stočilo do klbka.

Jej spomienky boli natoľko živé a jasné, až sa zháčila, či o nich nevedomky nerozprávala nahlas, keď jeden z okoloidúcich chodcov vrhol po nej divný pohľad.

„Spamätaj sa,“ okríkla sa. Nesmela sa prestať sústrediť. Zatriasla hlavou a zahnala detskú tváričku z mysle. Aj tak sa to stalo už veľmi dávno, odvtedy sa všetko zmenilo. Nenávratne. Ako tie domy, popri ktorých teraz kráčala. Ak bol odkaz v mŕtvej schránke pravdivý – čomu ešte stále nedokázala uveriť –, potom sa zo Setha stal Will, ktosi úplne iný.

Po niekoľkých kilometroch došla Sarah na rušnú ulicu plnú obchodov, ktorým dominovala nevýrazná tehlová budova supermarketu. Šomrala na to, že musela zostať stáť na križovatke uprostred malého hlúčika ľudí, kým nenaskočila zelená. Na takom mieste sa necítila vo svojej koži. Ovinula si kabát tesnejšie okolo tela. Len čo naskočil zelený panáčik sprevádzaný dôrazným pípaním, vyrazila pred ľudí ovešaných nákupmi.

Zakrátko sa spustil dážď. Ľudia sa ponáhľali schovať niekam pod strechu alebo chvatne nastupovali do svojich áut. Ruch na uliciach trochu utíchol. Kráčala ďalej, míňala chodcov, ktorí si ju nevšímali, zato ona každého z nich prebehla skúsenými očami. Počula Tamov hlas tak jasne, akoby kráčal popri nej.

„Dívaj sa, ale buď neviditeľná."

Sám ju to naučil. Keď boli ešte deti, drzo ignorovali zákazy rodičov a často tajne odchádzali z domu. Oblečení v starých rozdriapaných handrách a pomaľovaní popolom zo spáleného korku vyrážali na riskantné výpravy až do jednej z najdrsnejších a najnebezpečnejších častí v celej Kolónii – do Žobráckej osady. Ešte aj dnes si dokázala živo vybaviť Tamovu ufúľanú tvár, jeho uličnícky úsmev a oči rozžiarené vzrušením, keď sa im podarilo ufujazdiť pred ďalším malérom.

Z myšlienok ju vytrhol výstražný signál, ktorý zazvonil v jej hlave na poplach. Z opačného smeru sa blížil vyziabnutý mladík vo vojenskej bunde. Rútil sa priamo na ňu. Sarah neustúpila. Mladík v poslednej chvíli uskočil nabok, ale stihol do nej vraziť lakťom a zakašľať jej do tváre. Prudko sa zastavila, v očiach jej blčali plamene. Mladík kráčal ďalej a šomral si čosi oplzlé popod nos. Na chrbte bundy mal veľký nápis, bielymi popraskanými písmenami na ňom stálo: „Nenávidím ťa." Musel cítiť jej zlostný pohľad, pretože po niekoľkých krokoch pootočil hlavu a zagánil na ňu.

„Šuchta!" vyštekol.

Napla telo ako leopard chystajúci sa vrhnúť na korisť.

Ty naničhodný odroň, pomyslela si, ale nepovedala nič.

Ani len netušil, do koho vrazil a čoho všetkého bola schopná. Zahrával sa s vlastným životom. Zmocnila sa jej krvilačnosť, túžila dať mu lekciu, na akú by nikdy nezabudol – tá túžba zachvátila celé jej telo –, ale taký prepych si nemohla dovoliť. Nie v tejto chvíli.

„Rozdáme si to inokedy a niekde inde…“ zahundrala za mladíkom, ktorý bezočivo kráčal ďalej, šúchajúc zodratými športovými topánkami po chodníku. Viackrát sa už neobzrel. Ani nevedel, ako veľmi mal na mále.

Zostala stáť na mieste, aby sa upokojila, pričom skúmavým pohľadom sledovala mokrú ulicu aj autá, ktoré po nej uháňali. Pozrela na hodinky. Bolo ešte skoro – zbytočne sa ponáhľala.

Zaujal ju hlučný rozhovor v jazyku, ktorému nerozumela. Dvaja robotníci práve vychádzali z neďalekého baru. Za jeho zahmlenými oknami poblikávali gýčové neónové svetlá. Bez váhania zamierila rovno k nemu.

Pri pulte si objednala jednu kávu, zaplatila ju a odniesla k stolu pri okne. Omočila si v tej riedkej tekutine bez chuti pery, vytiahla z vrecka pokrčený list papiera a po niekoľký raz sa pozorne začítala do prostoducho napísaného odkazu. Stále sa nevedela zmieriť s jeho obsahom. *Ako je možné, že Tam je mŕtvy? Ako je to len možné?* Život na Povrchu nebol pre ňu nikdy ľahký, ale vždy ju povzbudila myšlienka na brata, ktorý si vedel poradiť s oveľa ťažším životom v Kolónii. Nádej, že ho jedného dňa znova uvidí, trepotala v jej srdci ako plamienok sviečky na konci neuveriteľne dlhého tunela. A odrazu bol mŕtvy, už sa s ním nikdy nestretne.

Otočila list a prečítala si druhú stranu. Keď skončila, prečítala si ju ešte raz. Neveriacky krútila hlavou.

To predsa nemôže byť pravda, Joe Waites sa určite splietol, keď tie riadky písal. Ako mohol jej vlastný prvorodený syn Seth, ktorý bol kedysi jej pýchou a radosťou, zradiť Tama a priviesť ho k styxom? Jej brata že zabilo jej vlastné dieťa? *A ak to bolo naozaj tak, čím si ho získali na svoju stranu? Čo ho k tomu viedlo?* Ale v poslednom odseku našla ďalšiu, rovnako šokujúcu správu. Znova a znova čítala o tom, ako Seth uniesol jej mladšieho syna Cala a prinútil ho odísť s ním.

„Nie,“ povedala nahlas a neveriacky zavrtela hlavou. Odmietala prijať názor, že to všetko spáchal Seth. Áno, jej syn je predsa Seth, a nie Will, Seth by nikdy niečo také neurobil. Vedela, že odkaz pochádza z dôveryhodného zdroja, ale čo ak ho predsa len niekto upravil? Niekto, kto vedel o mŕtvej schránke. Ale ako to urobil a prečo? A čo by zanechaním falošnej správy získal? Nič z toho jej nedávalo zmysel.

Všimla si, ako namáhavo dýcha. Ruky sa jej triasli. Silne ich pritisla k doske stola, pokrčený list zostal pod jej dlaňou. Snažila sa upokojiť

a pritom vrhala kradmé pohľady po ostatných návštevníkoch baru, aby zistila, či ju náhodou niekto z nich nesleduje. Ale v bare sedeli väčšinou stavební robotníci v montérkach, ktorí boli až príliš pohrúžení do svojich obrovských porcií smaženého mäsa, aby si všímali svoje okolie. A majiteľ? Ten nečinne postával za pultom a pohmkával si akúsi melódiu.

Oprela sa o operadlo stoličky a rozhliadla sa po miestnosti, akoby ju videla prvý raz v živote. Zamyslene sa dívala na nevkusné drevené obloženie stien a vyblednutý plagát mladej Marilyn Monroeovej rozvalenej na kapote veľkého amerického auta. Rádio bolo naladené na akúsi spravodajskú rozhlasovú stanicu, ale na Sarah pôsobil ten nekonečný prúd slov ako otravný bzukot. Nepočúvala ho.

Opakom dlane zotrela malý kúsok zaroseného okna a vyzrela na ulicu. Bolo ešte stále príliš skoro, vonku bolo vidno, a tak sa rozhodla, že ešte nejaký čas pobudne v bare. Vzala papierový obrúsok a rohom rozotrela škvrny rozliatej kávy po doškriabanej červenej doske stola. Keď už boli fľaky natoľko suché, že sa s nimi nedalo nič robiť, zahľadela sa pred seba a dívala sa neprítomne ako v tranze. Po chvíli sa spamätala a všimla si, že sa jej na kabáte uvoľnil gombík. Zľahka zaň potiahla. Zostal jej v dlani. Ani nerozmýšľala a hodila ho do prázdnej šálky. Zadívala sa na zarosené okno a neprítomne sledovala rozmazané postavy, ktoré sa za ním náhlivo pohybovali.

Konečne sa prišuchtal majiteľ, ledabolo prebehol špinavou handrou prázdne stoly a urovnal odsunuté stoličky. Zastavil sa pri okne, niekoľko sekúnd civel na ulicu spolu so Sarah a potom sa jej nenúteným tónom spýtal, či si ešte niečo dá. Sarah mlčky vstala od stola a nevšímavo zamierila k dverám. Majiteľ zlostne schmatol jej prázdnu šálku a na dne zbadal odtrhnutý gombík.

To bola posledná kvapka. Nepatrila medzi pravidelných hostí a bez takýchto prelietavcov, ktorí mu zbytočne obsadzovali stoly a pritom nenechali v kase takmer nič, sa dokázal hravo zaobísť.

„Ty drž…“ zakričal, ale zasekol sa už po prvej slabike slova „držgroška“.

Náhodou mu totiž padol pohľad na stôl. Zažmurkal, akoby neveril vlastným očiam, a naklonil sa bližšie. Z červeného melamínu sa na neho dívala prekvapujúco dokonalá a verne zobrazená tvár.

Mala asi desať centimetrov a tvorili ju vrstvy postupne vysychajúcej kávy, ktoré pripomínali ťahy temperovými farbami. No nezarazila ho ani tak umelecká stránka výtvoru, ale dojem, ktorý vyvolával. Tvár mala doširoka otvorené ústa, akoby z nej vychádzal desivý výkrik. Majiteľ neveriacky zažmurkal; ten obraz bol natoľko znervózňujúci a taký nečakaný, že ho na niekoľko sekúnd doslova priklincoval k zemi. Jednoducho sa od neho nedokázal odtrhnúť. Nešlo mu do hlavy, ako mohla tá tichá sivá myš, ktorá sa pred chvíľou vytratila z jeho baru, vytvoriť taký šokujúci obraz mučivej trýzne. Bol z neho celý nesvoj, a tak ho rýchlo prikryl handrou a šmahom zotrel zo stola.

Po ulici kráčala Sarah pomaly, stále mala dosť času. Skôr než vstúpila na územie Highfieldu, prenajala si izbu s raňajkami v malom hotelíku. Na tej ulici ich stálo niekoľko, no ona si vybrala naslepo starý zanedbaný radový dom vo viktoriánskom štýle. Musela sa spoliehať na náhodu, ak chcela v tomto svete prežiť.

Nikdy na jednom mieste dvakrát.

Nikdy dvakrát na jednom mieste.

Bola presvedčená, že ak zapadne do nejakej rutiny alebo si vytvorí nejaký systém, zaraz jej styxovia začnú dýchať na krk.

Uviedla falošné meno aj adresu a vopred zaplatila v hotovosti za jednu noc. Vzala si kľúč od správcu, zvráskaveného starca s kyslým dychom a ovisnutými šedivými vlasmi, a pobrala sa do svojej izby. Cestou si nezabudla všimnúť, kde sa nachádza núdzový východ, a jej pozornosti neunikli ani dvere, ktoré pravdepodobne viedli na povalu. *Pre každý prípad.* Keď vošla do izby, zamkla za sebou dvere a kľučku zarazila stoličkou. Zatiahla vyblednuté závesy a posadila sa na kraj postele. Pokúsila sa utriediť si v hlave myšlienky.

Vyrušil ju smiech, prichádzajúci z ulice. V zlomku sekundy stála na nohách. Priskočila k oknu a opatrne poodtiahla závesy. Prebehla očami ulicu z oboch strán, nevynechala ani autá, zaparkované pred domami. Smiech sa ozval znova. Zbadala dvoch mužov oblečených v tričkách a džínsach, kráčali smerom k hlavnej ulici. Nebolo na nich nič podozrivé.

Vrátila sa k posteli, ľahla si na chrbát a odkopla topánky z nôh. Zazívala, chcelo sa jej hrozne spať, ale spánok si nemohla dovoliť. Aby sa udržala v bdelom stave, siahla po výtlačku Highfieldskeho hlásnika,

ktorý si vzala z recepcie. Vytiahla pero, tak ako vždy nalistovala v novinách rovno stránky s inzerátmi a zakrúžkovala si zopár ponúk príležitostnej práce, ktoré jej vyhovovali. Keď prešla celú rubriku, prelistovala spätne ostatné strany novín a ledabolo prebehla titulky správ.

Medzi stĺpčekmi, v ktorých sa rozoberali výhody a nevýhody vytvorenia pešej zóny na námestí pred starou tržnicou či návrhy umiestniť nové spomaľovače a zriadiť ďalší pruh pre autobusy, našla článok, ktorý ju zaujal.

HIGHFIELDSKA ŠELMA?
T. K. Martin, redaktor

Záhadné zviera, podobajúce sa psovi, sa tentoraz ukázalo na obecných lúkach. Videla ho pani Croftová-Hardingová z Clockdown Estate, keď šla v sobotu večer vyvetrať svojho baseta Goldyho.
„Sedelo na konári a žuvalo akúsi hlavu. Myslela som si, že má v tlame nejakú plyšovú hračku, ale len kým som pod stromom nezbadala krv. Nebola to nijaká hračka, ale králik," zverila sa Hlásniku. „Bolo obrovské a malo desivé oči a odporné zuby. Keď si ma všimlo, vypľulo rozžuvanú hlavu na zem. Dala by som krk na to, že sa dívalo priamo na mňa."

Správy o neznámom zvierati sa rozchádzajú, niektorí ho opisujú ako jaguára či pumu, podobnú veľkej mačkovitej šelme z Bodmin Moor, ktorá sa prvý raz objavila na začiatku osemdesiatych rokov, iní zase tvrdia, že vzhľadom pripomína skôr psa. Hlavný dozorca par-

kov v Highfielde pán Kenneth Wood riadil nedávno vyšetrovanie prípadu zmiznutia trpasličieho pudlíka, ktorého šelma uniesla aj s vodidlom priamo pred očami jeho majiteľa. V ostatných mesiacoch nahlásilo zmiznutie psov ešte niekoľko ďalších obyvateľov Highfieldu.

Tajomné zviera zostáva naďalej záhadou…

Sarah začala zúrivo čmárať po okraji novín, hneď vedľa článku o divej šelme. Hoci mala iba prepisovačku, zakrátko ňou načarbala detailný obrázok cintorína osvetleného mesačným svitom, ktorý sa podobal tomu v Highfielde, kam sa uchýlila po úteku na Povrch. Avšak tým sa akékoľvek podobnosti končili, pretože vzápätí dokreslila do popredia veľký náhrobok. Chvíľu sa naň dívala a nakoniec naň vpísala pozemské meno svojho syna – Will Burrows –, za ktoré doplnila otáznik.

Sarah zvraštila obočie. Spomienka na bratovu smrť v nej prebudila nepríčetný hnev, lomcoval ňou ako veľká búrlivá vlna. Musela nájsť toho, kto niesol za jeho smrť zodpovednosť. Samozrejme, že ho mali na svedomí styxovia, ale tentoraz si prvýkrát dovolila pomyslieť na nemysliteľné: ak to všetko o Sethovi bola naozaj pravda, potom za to zaplatí. A draho.

S pohľadom upretým na obrázok zovrela mocne dlaň, v ktorej držala prepisovačku. Plastové pero zapraskalo a na posteľ vzápätí dopadla spŕška drobných úlomkov.

Kapitola 6

Chlapci sa držali bočnice vagóna ako kliešte. Tunel sa v ich očiach zmenil na jednu súvislú rozmazanú šmuhu, ktorá popri nich uháňala v desivej blízkosti, aj keď vlak práve v tej chvíli spomaľoval pred ostrou zákrutou.

Ruksaky už odhodili a medzitým k nim konečne preliezol aj Chester, ktorý otáľal do poslednej chvíle. Bojazlivo spúšťal nohy, až kým nedosiahol na kovový výčnelok, pričom sa z celej sily držal hornej hrany bočnice. Will sa práve chystal zakričať inštrukcie ostatným dvom chlapcom, keď vtom si jeho brat zaumienil, že skočí ako prvý.

„Skáčem!“ vykríkol Cal a s hulákaním sa vrhol z vlaku. Will ho sledoval, kým sa nadobro nestratil v tme, a potom pozrel na Chestera, z ktorého videl iba tmavú siluetu. No aj tak vedel, že jeho kamarát je vydesený na smrť.

Will nemal inú možnosť, musel skočiť za bratom. Zaťal zuby a odstrčil sa od bočnice. Na zlomok sekundy mal pocit, akoby zostal visieť vo vetre. No vzápätí dopadol tvrdo na zem, odrazil sa a zo zotrvačnosti bežal ozlomkrky vpred, pričom zmätene mával vôkol seba rukami, snažiac sa udržať svoje rútiace sa telo v rovnováhe.

A to všetko v hustej hmle štipľavého dymu, len pár metrov od obrovských valiacich sa kolies. Bežal neskutočne rýchlo, keď vtom sa mu zaplietli nohy a zakopol. Neodvratne sa rútil na zem. Najprv dopadol na koleno a vzápätí už celým telom vyrýval brázdu v prachu. Keď sa konečne zastavil, prevalil sa pomaly na chrbát a posadil sa. Ústa mal plné prachu, snažil sa ho vykašľať. Gigantické kolesá hrkotali ďalej vedľa

neho, mal šťastie, že neskončil pod nimi. Z vrecka vytiahol svetelnú guľôčku a začal hľadať stopy po ostatných.

Po chvíli začul kdesi vpredu hlasné zaskučanie. Krátko nato sa z tej začmudenej tmy vynoril Chester – liezol po štyroch k nemu. Zdvihol hlavu ako mrzutá korytnačka, a keď zbadal Willa, zrýchlil.

„Si v poriadku?“ zakričal naňho Will.

„Och, je mi úžasne,“ zvolal Chester a so žuchnutím sa zvalil k Willovi.

Will nad jeho ironiou pokrčil plecami. Dlaňou si trel nohu, na ktorú pri páde v plnej rýchlosti dopadol.

„A Cal?“ spýtal sa Chester.

„Neviem. Radšej tu naňho počkáme.“ Will si nebol istý, či ho Chester počul, ale nezdalo sa, že jeho kamarát by mal chuť ísť hľadať Cala.

O niekoľko minút, zatiaľ čo vlak sa nepretržite valil popri nich, vynoril sa Willov brat z ponurej dymovej clony, na každom pleci ruksak, a vykračoval si takým svižným krokom, akoby ho nič na svete nemohlo vyviesť z miery. Čupol si k Willovi.

„Mám naše veci. Ste celí?“ kričal. Na čele mal veľkú odreninu. Hromadili sa mu pod ňou drobné kvapôčky krvi, ktoré mu potom stekali po nose.

Will prikývol a pozrel za Cala. „Dolu! Strážny vozeň!“ vykríkol a strhol brata na zem.

Schúlení v klbku pod stenou tunela sledovali, ako sa k nim približuje výrazné svetlo. Prúdilo z okien strážneho vozňa a zanechávalo na stenách široké pohyblivé obdĺžniky. Na zlomok sekundy im ošľahalo tváre a potom sa rovnakou rýchlosťou strácalo z dohľadu. Bolo stále menšie a menšie, až ho nakoniec nadobro pohltila tma. A s ním sa hlboko v tuneli stratil celý vlak. Willa premohol pocit definitívneho konca.

Zavládlo nezvyčajné ticho. Vstal a ponaťahoval si nohy. Už si natoľko zvykol na hádzanie vlaku, že stáť znova na pevnej zemi bola preňho novinka.

Will potiahol nosom a chystal sa niečo povedať, keď vlak v diaľke niekoľkokrát zapískal.

„Čo sa deje?“ spýtal sa.

„Vchádza do stanice,“ odvetil Cal, ktorý stále upieral zrak do tmy na miesto, kde videli vlak naposledy.

„Ako to vieš?“ spýtal sa ho Chester.

„Rozprával mi o tom môj… náš strýko.“

„Váš strýko? Kde je? Môže nám pomôcť?“ bombardoval Cala otázkami Chester. Tvár sa mu pri pomyslení, že tam v tej tme je možno niekto, kto ich príde zachrániť, rozžiarila od radosti.

„Nie,“ odsekol Cal a nahnevane zazrel na Chestera.

„Prečo nie? Nechápem…“

„Prestaň, Chester,“ ostro sa medzi nich vmiešal Will a naznačil kamarátovi, aby bol radšej ticho.

Will pozrel na brata. „A čo teraz? Hneď ako vlak zastane, zistia, že Chester zmizol. Čo sa potom stane?“

„Nič,“ pokrčil plecami Cal. „Ich práca sa skončila. Budú si myslieť, že vyskočil. Vedia, že tu sám dlho neprežije… napokon, je to iba Pozemšťan.“ Schuti sa zasmial a pokračoval, akoby tam Chester ani nebol. „Nikto ho nepôjde hľadať.“

„Ako si tým môžeš byť taký istý?“ spýtal sa ho Will. „Vari im vôbec nenapadne, že by sa mohol vrátiť späť do Kolónie?“

„Skvelý nápad, ale aj keby sa mu to podarilo – myslím prejsť celú tú trať po vlastných –, čiernohlavci ho chytia, len čo sa tam ukáže,“ povedal Cal.

„Čiernohlavci?“ nechápal Chester.

„Styxovia – tak im Kolonisti hovoria za ich chrbtom,“ vysvetlil mu Will.

„Aha, jasné,“ odvrkol Chester. „Ja sa však beztak nemienim na to odporné miesto vrátiť. Nikdy!“ zdôraznil, pozrúc na Cala.

Cal nepovedal nič, vzal si svoj ruksak a navliekol si ho na plecia. Will chytil za popruhy druhý a poťažkal ho. Bol až po okraj naložený výstrojom, zásobami jedla a svietiacimi guľôčkami. Keď si tú ťarchu vyložil na chrbát, pocítil bolesť vychádzajúcu z poraneného pleca a zháčil sa. Imagova masť pôsobila na ranu ako hotový zázrak, ale každé namáhanie tlakom v nej vyvolávalo neuveriteľnú bolesť. Napasoval si ruksak tak, aby väčšinu jeho váhy nieslo zdravé plece, a vyrazili.

Zakrátko Cal výrazne pridal do kroku, klusal v rýchlom tempe pred Willom a Chesterom, až sa im jeho silueta načisto stratila v temnom šere. Chlapci kráčali medzi masívnymi kovovými koľajnicami vlakovej trate.

Chceli toho jeden druhému toľko povedať, ale teraz, keď zostali sami, akoby ani jeden z nich nevedel, kde má začať. Nakoniec si Will odkašľal.

„Myslím, že máme čo doháňať," povedal rozpačito. „Veľa sa toho udialo, kým si bol vo väzení."

Will začal svojou rodinou, svojou pravou rodinou, ktorú spoznal až v Kolónii, a životom v nej. Potom Chesterovi vykreslil, ako spolu so strýkom Tamom plánovali jeho útek. „Bolo to hrozné, keď sa to celé zvrtlo. Nemohol som veriť vlastným očiam, keď som zbadal Rebeccu na čele sty…"

„Tá malá mrcha!" vybuchol Chester. „Nikdy ti nenapadlo, že na nej niečo nesedí? Za celé tie roky, čo ste spolu vyrastali?"

„No, pripadala mi trochu divná, ale vtedy som si myslel, že je to normálne, že sú také všetky malé sestry," povedal Will.

„Trochu divná?" zopakoval Chester. „Je úplne šibnutá! Musel si predsa vedieť, že ona nie je tvoja skutočná sestra."

„Netušil som to, a prečo by som aj mal? Veď… veď som nevedel ani to, že si adoptovali aj mňa, ani to, odkiaľ vlastne pochádzam."

„Ty si nespomínaš, kedy ťa tvoji rodičia prvý raz priviedli domov?" začudoval sa Chester.

„Nie," zamyslene odvetil Will. „Tuším som vtedy mal štyri roky. Koľko si ty pamätáš z obdobia, keď si mal toľko?"

Chester zavrčal, kamarátove odpovede ho zjavne nepresvedčili. Will pokračoval v rozprávaní a Chester ho pozorne počúval. Nakoniec došlo na rozhovor s Imagom, keď sa Will s Calom museli rozhodnúť, či sa vrátia na Povrch, alebo odídu do Hlbín.

Chester vnímavo prikyvoval.

„A tak sme sa ocitli s tebou v baníckom vlaku," zakončil svoj príbeh Will.

„Som rád, že si tu so mnou," usmial sa naňho kamarát.

„Bez teba som nemohol odísť," povedal Will. „Musel som sa uistiť, že si v poriadku. To bolo to najmenej, čo som…"

Willovi sa zlomil hlas. Snažil sa vyjadriť svoj súcit, svoje výčitky svedomia pre všetko, čo si Chester vytrpel.

„Vieš, že ma bili," náhle prehodil Chester.

„Čože?"

„Potom, keď ma znovu chytili," povedal takým tichým hlasom, že ho Will sotva počul. „Zavreli ma znova do cely a mlátili ma obuškami…

veľakrát," pokračoval. „Niekedy bola pri tom aj Rebecca a dívala sa, ako ma bijú."

„Och, to nie," šepol Will.

Na chvíľu sa obaja chlapci odmlčali, v tichosti si razili cestu širokými podvalmi.

„Veľmi ti ublížili?" spýtal sa nakoniec Will. Desil sa odpovede.

Chester prehovoril až po chvíli. „Príšerne sa na nás hnevali… najmä na teba. Keď ma bili, vykrikovali tvoje meno, nadávali na teba a tvrdili, že si z nich všetkých urobil hlupákov." Chester si slabo odkašľal a preglgol ťažkú slinu. Jeho ďalšie slová nedávali zmysel. „Vieš, bolo to… ja… oni ma…" prudko sa nadýchol kútikom úst. „Tie bitky nemali konca a jediné, na čo som dokázal myslieť, bolo, že majú pre mňa v zálohe ešte niečo horšie." Odmlčal sa a utrel si nos. „A potom si ma dal predvolať jeden starý styx a odsúdil ma na vyhostenie, čo bolo ešte horšie než všetko, čo som dovtedy prežil. Zmocnil sa ma taký strach, že som sa úplne zosypal." Chester sa zahľadel do zeme, ako keby vyviedol niečo zlé, niečo, za čo by sa mal hanbiť.

Pokračoval ľadovým tónom, plným tlmeného hnevu a odhodlania. „Vieš, Will, keby som mohol, zabil by som ich… styxov. Chcel som, tak veľmi som to chcel. Sú to odporní bastardi… všetci do jedného. Zabil by som ich, dokonca aj Rebeccu." Vrhol na Willa taký prenikavý pohľad, až mu z neho prebehol mráz po chrbte. Will sa striasol – práve videl takého Chestera, o akom nikdy ani netušil.

„Je mi to veľmi ľúto, Chester."

Ale Chesterovi napadlo čosi dôležité, čo zaviedlo jeho myšlienky úplne iným smerom. Zarazil sa a zostal stáť na mieste, ako keby mu niekto vrazil facku. „Čo si to vravel o styxoch a tých ich… no, ako si to hovoria… tí ich ľudia na Povrchu?"

„Agenti," pomohol mu Will.

„Presne tak… ich agenti…" Zamyslene prižmúril oči. „Takže aj keby som sa dostal späť na Povrch, už nikdy by som sa nemohol vrátiť domov, mám pravdu?"

Will stál bezmocne vedľa neho, vôbec nevedel, čo mu má na to povedať.

„Keby som sa vrátil, uniesli by mi mamu aj otca, tak ako uniesli celú

tú rodinu, čo si mi spomínal, tých Watkinsovcov. Tí prekliati, hnusní styxovia nepôjdu iba po mne. Odvlečú mojich rodičov a urobia z nich otrokov alebo ich zabijú, však?“

Will sa nezmohol na slovo, iba hľadel uprene Chesterovi do očí.

„Takže čo mi zostáva? Myslíš, že mi mama s otcom uveria, keď sa ich pokúsim varovať? Alebo polícia? Budú si o mne myslieť, že beriem drogy.“ Zvesil hlavu a smutne si vzdychol. „Celý ten čas, čo ma držali tam hore v cele, myslel som iba na jedno – na to, ako sa my dvaja dostaneme na Povrch. Túžil som sa vrátiť domov. Jedine to ma celé tie mesiace držalo na nohách.“ Rozkašľal sa, možno sa tak snažil zakryť svoje vzlyky, ale to Will nedokázal posúdiť. Chester schmatol Willa za plece a zahľadel sa mu do očí. V jeho tvári sa zračilo to najväčšie zúfalstvo. „Nikdy viac už neuvidím denné svetlo, že?“

Will mlčal.

„Stvrdneme tu dole už navždy, je to tak? Teraz už nemáme kam ísť. Will, čo s nami, dopekla, bude?“ zvolal Chester.

„Je mi to hrozne ľúto,“ zopakoval Will priškrteným hlasom.

V tom okamihu k nim z diaľky pred nimi doľahol výkrik.

„Hej! Hej!“ dookola vrieskal Cal.

„Prestaň!“ zlostne ho zahriakol Will. „Teraz nie!“ Podráždene mávol svetlom do vzduchu. Potreboval byť ešte chvíľu so svojím kamarátom osamote. Niet divu, že ho bratove rušivé pokriky tak napálili. „Vydrž!“

„Niečo som našiel!“ zvolal Cal ešte hlasnejšie, ako keby Willovu odpoveď ani nepočul.

Chester obrátil pohľad k miestu, kde stál chlapec, a dôrazne vyhlásil: „Dúfam, že to nie je stanica. Viackrát sa už nedám chytiť.“ Vykročil vpred.

„Nie, Chester,“ spamätal sa Will, „počkaj ešte chvíľu. Chcem ti niečo povedať.“

Chester mal oči stále červené od únavy. Will zaclonil guľôčku dlaňou, aby jej svetlo z takej blízkosti kamaráta príliš nedráždilo. Chester však napriek tomu jasne rozoznal zmätený výraz vo Willovej špinavej tvári.

„Viem presne, čo mi chceš povedať,“ vyhlásil. „Ty za to nemôžeš.“

„Ale môžem,“ vykríkol Will. „Je to moja chyba… nechcel som ťa do toho zatiahnuť. Ty máš skutočnú rodinu, ale ja… ja… ja sa nemám ku komu vrátiť. Ja nemám čo stratiť.“